

လင်းပြတ်ဝေပွန်

ညာဘက်လက်နှင့် ထိတွေ့ခဲ့ဖူးသော
ဘယ်ဘက်လက်ထဲက အိပ်မက်

(ပထမဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၀၇၀၅၀၉
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၃၀၀၆၀၉

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

အုပ်စု

၁၀၀၀

မျက်နှာပိုး

အံ့သွယ်စင်

ကွန်ပျူတာစာစီ

မြို့

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး (လွိုင်)

အတွင်းစာ

ထွန်းထွန်း (Adron)

မျက်နှာပိုးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်ရွှေ (၀၂၀၇၉) သုခပုံနှိပ်တိုက်

၁၂၊ ၄၆-လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်၊

ရန်ကုန်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမင်းညိုဦး (မင်းညိုစာပေ)

အမှတ် ၁၃၅၊ ၅၇၇၊ ၄၆ လမ်း၊ အပေါ်ဘလောက်၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

တန်ဖိုး

၁၂၀၀ ကျပ်

ဂဠု၊ ၈၃

လင်မြတ်ဝေမွန်

ညာဘက်လက်နှင့်ထိတွေ့ခဲ့ဖူးသော ဘယ်ဘက်လက်ဆဲကအိပ်မက် / လင်မြတ်ဝေမွန် - ရန်ကုန်

မင်းညိုစာပေ ၊ ၂၀၀၉

၂၀၂-စာ ၊ ၁၂.၄၆ x ၁၈.၅၄ စင်တီမီတာ

(၁)

ညာဘက်လက်နှုတ်ထိတွေ့ခဲ့ဖူးသော

မင်းညို | စာပေ

အမှတ် (၁၃၅) ၊ ၅-လွှာ ၊ ၄၆ လမ်း
အပေါ်ဘလောက် ၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၉-၅၀၇၃၂၆၃

MinNyo Publishing House

No.(135,5) 46st upperblock Botahtaung Tsp.,

Ygn

ph ; 09-5073263

မင်းညို | စာပေ

ကျဲပြန်နေတဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်က
အပိုင်းအစတွေ
တစ်စစီ လိုက်ကောက်ကြည့်ဖို့
ငါ့လက်တွေကို ကွေးညွတ်ရဦးမယ်။

အပိုင်း(၁)

ကောင်းကင်ကိုပစ်လွှတ်လိုက်သည့် မြားသုံးစင်းသည် အရှိန်အဟုန်ကောင်းစွာဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပျံသန်းသွားကြသည်။ တိကျသေသပ်သော ပစ်ချက်ကိုယ်စီကြောင့် အရှိန်အဟုန်ကောင်းစွာ ဖြင့် လေကိုခွင်းပြီး စူးစိုက်သွားနေခဲ့သည်။

မည်သို့သောငြိတွယ်မှုမှ ကိန်းဝပ်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ သောကမဲ့ သည့် အပြုံးတွေကိုယ်စီဖြင့်။

“ငါပစ်လိုက်တဲ့မြားက မင်းထက် အဝေးကြီးပိုရောက်တယ်”

“သွားစမ်းပါ...မင်းဒင်ရာ ကြယ်ကြွေတာတောင် မင်းအဖေ မင်းကိုအော်ဆဲလိုက်တဲ့အသံကြောင့် လန့်ပြီးကြွေတာပါလို့ ပြောချင် သေးလို့လား”

သော်က... “မင်းပြောတာ ငါနားမလည်လိုက်ဘူး။ ဒီကောင့် အဖေအော်ဆဲလိုက်တာ ဘာလို့ ကြယ်ကြွေသွားရတာလဲ”

“အုပ်စိုး ... မင်းဒီနေ့ ဘာဟင်းနဲ့ စားခဲ့လဲ”

“ကြက်သားဟင်း။ ဘာလဲ မင်းပြန်ရင် လိုက်စားမလို့

လား။ ဝေးပါသေးတယ်။ နောက်နေ့ မင်းအမေကိုပြော ငါးဟင်း
ပြောင်းချက်ပေးပါလို့。”

“မင်း စားချင်လို့လား”

“လစွီးပဲ....လာပြန်ပြီ။ မင်း ဒီလောက် ညဏ်တိမ်နေတာ
ငါးဟင်းမစားလို့ကွ။ မင်းအမေကို တီလားဗီးယားလိုငါးမျိုး ချက်ခိုင်း
အကောင်ကြီးတော့ ညဏ်ပိုကြီးလာနိုင်တယ်”

“သော်က...မင်းပြောတာကို အုပ်စိုး နားမလည်လောက်ဘူး”

“အင်း...ငါသိတယ်”

အုပ်စိုးက.....

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ ငါးဟင်းက အမြဲတမ်းကြီးတော့
မချက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါကလည်း ငါးဟင်းသိပ်မကြိုက်ဘူး။
ငါးဟင်းချက်တဲ့နေ့ဆို ငါအပြင်မှာ စားတာများတယ်”

မင်းဒင်က မျက်လုံးပြူးပြသည်။ သော်ကကတော့
ဆံပင်တွေကြားထဲကို လက်ထည့်ပြီး ဖွဖွလေးပြီးသည်။ မင်းဒင်က....

“အုပ်စိုး...ငါပြောပြမယ်”

“အင်း...ပြော”

“ငယ်ငယ်တုန်းက ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား... ပုရွက်ဆိတ်
စားရင် ဘာဖြစ်လဲ”

“မျက်လုံးပြူးတယ်”

နားထောင်နေတဲ့ သော်ကတစ်ယောက် မနေနိုင်တော့ပါဘူး။

“စိုးထဲမှပဲ....ပုရွက်ဆိတ်စားရင် မျက်လုံးပြူးတာသိပြီး
ငါးစားတော့ဉာဏ်ကောင်းတာ မသိဘူးလား”

“အော်....အေး ဟုတ်သားပဲ”

“မတိမ်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

“တိမ်တာတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းတို့ကလည်း
ငါက ရိုးတာပါ”

“ထို့...လူတွေထဲမှာ အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်တဲ့ကိစ္စက ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် အမှတ်မှားနေတာမျိုးပဲ။ ဒီမှာအုပ်စိုး မင်းက ငါတို့နှစ်ယောက်
ကို အမြဲတမ်းပြောတယ်။ မင်းက ရိုးတာပါ ရိုးတာပါ။ ဟိုကောင်
မင်းဒင်ကတော့ လက်ခံရင် လက်ခံလိမ့်မယ်။ ငါကတော့ မထင်ဘူး”

“ဒါဆို ငါက ဘာဖြစ်နေတာလဲ.....”

“အမှန်အတိုင်းပြောရမလား”

“အင်း ... ပြော ...”

“မင်းက ထိုင်းတာ၊ ထုံတာ၊ စဉ်းစာဉာဏ်မရှိတာ၊ ခေါင်းထဲ
မှာ ဘာမှမရှိဘဲ ဂလိုင်ဖြစ်နေတာ၊ ဉာဏ်မမှီတာ

စကားတောင် မဆုံးလိုက်ပါဘူး။ အုပ်စိုးက ‘ယား’ ဟု
အော်ကာ သော်ကဆီသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်လုံးပါတော့သည်။
သော်ကကလည်း ...

“ငါ ဆိုတဲ့ကောင်က အမှန်တရားနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်
တော့မှ နောက်ဆုတ်တတ်တဲ့ ကြွက်လိုကောင်မျိုးမဟုတ်ဘူးကွ”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်။ ဟိုနှစ်ကောင် ဒီဘက်မှာ မလုံးနဲ့။ အောက်မှာမြက်စင်းတွေကွ... ကျောက်စလစ်စဲတွေရှိတဲ့ဘက် ကိုသွား။ အဲဒါမှ ပိုပြီးသဘာဝကြတာ။ ဟားဟားဟား ... လုပ်လုပ် ငါကတော့ မြားဆက်ပစ်လိုက်ဦးမယ်”

ပတ်ဝန်းကျင်က မှောင်စပြုနေပြီဖြစ်သည်။ အိပ်တန်း ပြန်သော ငှက်အချို့ပင် ကျီကျီကျာကျာ အော်မြည်လျက် သူတို့၏ အသိုက်ရှိရာသို့ပျံသန်းသွားကြသည်။ ဝန်းကျင်တွင် အတွဲအချို့နှင့် အစောင့်နှစ်ယောက်လောက်သာ ကျန်ရှိပေတော့သည်။

“ညီလေး.....”

“ဗျာ ... အစ်ကို ပြောပါ”

“အစ်ကိုတို့ ကန်ဘောင်ပိတ်တော့မယ်”

“ဟုတ်...ကျွန်တော်တို့လည်း ပြန်တော့မှာပါ”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... အစ်ကိုပြောချင်တာက ညီလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရန်ဖြစ်နေတာ ကြည့်မကောင်းဘူး။ နည်းနည်း လောက်ထိန်းပြီး ပြန်ခေါ်သွားလိုက်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့.....ကျွန်တော်တို့လည်း ပြန်တော့မှာပါ။ သူတို့ ကိုလည်း အကိုပြောသလိုပဲ ပြန်ခေါ်သွားလိုက်ပါမယ်။ ဟေ့ကောင်တွေ တော်ပြီဟေ့...ငါဗိုက်ဆာနေပြီ။ ပြန်ကြမယ်”

မင်းဒင်ရဲ့ အော်သံအဆုံးမှာ နှစ်ယောက်သား ပေကျုံပြီး ထလာကြသည်။ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုး

ကာ အော်ရယ်နေကြသည်။ ရယ်လို့ဝတော့မှ သွားကြမယ်ဆိုပြီး တစ်ယောက်ပန်း တစ်ယောက်ဖက်ကာ ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

အနောက်ဘက်ဆီက ပျံ့လွင့်လာသည့် အော်သံအချို့နှင့် စကားသံတွေကိုတော့ အနောက်ဘက်ဆီမှာပဲ ထားခဲ့လိုက်ကြသည်။ အစောင့်ဝန်ထမ်းကတော့ နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ခေါင်းကုတ်ပြီး ကျန်နေခဲ့သည်။

အိပ်တန်းပြန်သည့် ငှက်တွေလောက်မှ မနေတတ်တာ။ သူတို့ရဲ့ အိမ်ပြန်ချိန်က ကျီကျီကျာကျာ ရှိမည်မထင်။ ဘယ်လိုကောင် တွေနဲ့ လာတိုးနေလဲမသိဘူး ဆိုပြီး အဓိပ္ပာယ်မရှိသော ပုစ္ဆာများကို ခေါင်းထဲထည့်ပြီး လမ်းမှာတွေ့သည့်လူတိုင်းကို အဓိပ္ပာယ်ရှိအောင် လိုက်လုပ်ဦးမည်။

လူတွေ တော်တော်လည်းရယ်ရတာပဲ ဟု မှတ်ချက်ချချင်ပါ သည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ ထွင်းမှမဟုတ်ပါဘူး။
အသိစိတ်နဲ့တင်
လောကကို
ပန်းအသွင် ပြောင်းလဲနိုင်တယ်။

အပိုင်း(၂)

ရင်အုပ်ကို ဖြန့်ကျက်ပေးထားတဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်
ကို ဂုပ်ကဆွဲကိုင်ပြီး နံရံပေါ်တွင် သံဖြင့်ရိုက်ထားသလိုဖြစ်နေသော
ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို မျက်စိရှေ့တည့်တည့်တွင် မြင်နေရခြင်းက
သော်ကရဲ့စိတ်အစဉ်ကို ထိုင်းမှိုင်းမှုတွေ ဖြစ်စေခဲ့သည်။

ဒီနေ့ကျမှ မင်းဒင်ရော အုပ်စိုးပါ ပျောက်နေခဲ့သည်။
မနက်ခင်းကတည်းက ဖုန်းဆက်မေးသော်လည်း အိပ်ရာထနောက်ကျ
သွားသော ကျွန်တော့်အတွက် ထိုနှစ်ကောင်နှင့် အဆက်သွယ်ပြတ်
သွားစေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်

“ညီလေးသော်က တစ်ယောက်တည်းလား....”

အသံကြားရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ ကျွန်တော်
တို့သင်တန်းတွင် လာတက်သည့် ဘုရားဒကာလို ကျောင်းဒကာလို
လူကြီး ဖြစ်နေသည်။ တော်တော်လေးကို စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်း
သော မေးခွန်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။ တစ်ယောက်ထဲ ထိုင်နေသော လူကို
တွေ့လျှင် တစ်ယောက်တည်းလားဟူ၍ နှုတ်ဆက်ရမည်ကို

ဘယ်သူထွင်သွားလဲ မသိလိုက်ပါ။

သီခွင်လျှင် ထိုလူအား သေနတ်ဖြင့်ချိန်လျက် ချစ်ကောင်း၏ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သော (တစ်ယောက်တည်းလားမေးတော့ ကိုယ့် တစ်ယောက်တည်းပါ) သီချင်းကို ထိုင်ထအကြိမ် ခြောက်သောင်း လောက်လုပ်၍ ဆိုခိုင်းမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့ဖူးပါသည်။ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဝင်ထိုင်လာသော ထိုလူကြီး၏အပြုအမူကြောင့် ပြောပြောဆိုဆို ထထွက်သွား၍မရသော သော်ကတစ်ယောက် ပြန်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက် ရသည်။

“နှစ်ယောက်လေ အစ်ကိုရ....”

“ဘယ်မှာလဲ မတွေ့ပါဘူး”

“သေချာကြည့်ပါ။ နှစ်ယောက်တောင်ရှိတဲ့ဟာကို”

ကိုမောင်မောင်တစ်ယောက် ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် လိုက် ကြည့်ပါတော့သည်။ တကယ်လည်း လိုက်ရှာပါသည်။ သို့သော် ဘုန်းကံနှိမ့်နေသောကြောင့်လား မပြောတတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန် မမြင်ရခြင်းက အတော်လေးကိုဆိုးရွားသော မှားယွင်းမှုပင် ဖြစ်သည်။

“တွေ့လား ကိုမောင်မောင်”

“မတွေ့ဘူးကွ....”

“ဟောဗျာ....ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ”

“ငါ တကယ်ကို မတွေ့တာကွာ.....”

“ဘုရားများများရှိခိုး။ တရားများများထိုင်။ ကျွန်တော်

ထင်တာ ကိုမောင် အကုသိုလ်များနေလားမှ မသိတာ”

တရားသမား တစ်ယောက်ကို ထိုသို့ပြောလိုက်မိသည့် အတွက် အတော်လေး ဒေါသထွက်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ထင်လိုက်သည့်အတိုင်းပင် ကိုမောင်မောင်တစ်ယောက် သော်ကကို အကျိုးချွတ်ပြလေသည်။

“ဒီမှာကြည့် ... သော်က”

“အင်း...”

“တွေ့လား ...”

“ဟုတ် တွေ့တယ် နံရိုး”

“ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင် ငါပြတာ နံရိုးမဟုတ်ဘူး။

ငါတို့ဂိုဏ်းက ထိုးပေးထားတဲ့ အင်းကွ”

“ဂိုဏ်း.....ဟုတ်လား။ လုပ်စမ်းပါဦး”

“ဒီအင်းကိုထိုးထားရင် အချက်လေးချက်ကို လိုက်နာနိုင်ရတယ်ကွ။ အဲဒီအချက်တွေကို မလိုက်နာဘူးဆိုရင်တော့ ဒီအင်းက အစွမ်းမရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ်လား.....ရှင်းစမ်းပါဦး”

“တစ်အချက် - သူများသားမယား မပြစ်မှားရဘူး။

နှစ်အချက်-အရက်သေစာ မသောက်စားရဘူး။ အမဲသားမစားရဘူး။

သုံးအချက်-မုသားမပြောရဘူး။ လေးအချက်-ဘုရားတရားကို

မမေ့ရဘူး။ အဲဒီအချက်လေးချက်ကို မပြတ်လုပ်နိုင်တဲ့လူမှ ဒီအင်းကို

ထိုးလို့ရတာကွ။ ငါက ဘာဖြစ်လို့ အကုသိုလ်များရမှာလဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်နည်းနည်းလောက်မေးမယ်”

“အေး...မေး”

“ကိုမောင်မောင်က အဲဒါတွေထိုးထားလို့ အဲဒီ အချက်လေး
ချက်ကို လိုက်နာနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကဲ...ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒါတွေမရှိတော့ရင်တော့ ကိုမောင်
က အဲဒီလေးချက်ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူးပေါ့”

“ဟမ် ...”

“နေဦး မပြီးသေးဘူး။ အဲဒီလေးချက်ထဲက တစ်ချက်ကို
ချိုးဖောက်မိမှာစိုးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထိန်းချုပ်တဲ့အနေနဲ့ ဒီအင်းတွေ
ထိုးထားတာလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တယ်ဗျာ”

ငရုပ်သီးလည်း မစားပါဘဲ တရှူးရှူး တရှဲရှဲ ဖြစ်သွားသော
ကိုမောင်ကိုကြည့်ပြီး သော်ကတစ်ယောက် စိတ်လေသွားခဲ့သည်။
သူကတော့ ဘယ်လိုတွေးသည်မသိ။ ကိုယ်က သူပြောသည့်အတိုင်း
တဖက်လှည့်နှင့် ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်မကောင်းစရာတစ်ခုပဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုယ်က သူ့ကို
အကောင်းနှင့်မေးခြင်းဖြစ်ပြီး သူကတော့ သူ့ကိုရွံ့ပြီးမေးခြင်းဟု
ထင်သွားခဲ့သည်။ ဘာကိုမှ ကြိုတင်ပြီး မသိနိုင်သော လောကကြီး၏
ထိန်းချုပ်မှု အတိုင်းပင်ဖြစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကိုယ်

ငြင်း၍ကောင်းနေသောအချိန်တွင် ဘယ်တုန်းကတည်းက ရောက်နေ
မှန်းမသိသော ကောင်မလေးအချို့၏ ရယ်သံလွင်လွင်များ။ ပြီးတော့
အင်္ကျီချွတ်ထားသောကြောင့် သူ၏နံရိုးများကို ထုတ်ပြနေသလို
ဖြစ်နေကာအတန်းထဲသို့ဝင်ရန် ဟန်ပြင်နေကြသော ကျောင်းသားများ
၏ ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်သွားစေခဲ့သည်။

“နည်းတဲ့ဗလကြီးမှ မဟုတ်တာ ကိုမောင်မောင်ရ” ဆိုသော
အသံနှင့်အတူ ဝင်လာသော မင်းဒင်နှင့် အုပ်စိုးတို့၏ စကားကြောင့်
ကိုမောင်မောင်တစ်ယောက်တော့ ငါ့ကို စိတ်နာသွားလောက်ပြီဟု
သော်က တွေးလိုက်မိသည်။

အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ကျောင်းသား
ပေါင်းစုံ၊ အရွယ်ပေါင်းစုံရှိသည်။ လူကြီးပိုင်းတွေလည်း လာတက်ကြ
သည်။ ထိုထဲတွင်မှ ကိုမောင်မောင်က သူတို့သုံးယောက်နှင့် တစ်တန်း
တည်းထိုင်ကြသူများဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် အတန်းထဲသို့ ဆရာရောက်လာသောအခါ အင်္ကျီ
ချွတ်ကြီးနှင့်ဖြစ်နေသော ကိုမောင်မောင်ကို ပြောလိုက်သော စကား
ကြောင့် ရယ်ကြရသေးသည်။

“ဟိုကျောင်းသား အင်္ကျီမဝတ်ရင် စာပေးမသင်ဘူး”တဲ့။

ဦးတည်ရာ ရှိနေသရွေ့
 လမ်းဆိုတာ ရှိနေဦးမှာပဲ။
 ဘယ်အလင်းရောင် ကိုမှ ငါမလို
 မီးအိမ် တစ်လုံးထဲနဲ့တင်
 ငါ့လမ်းငါ ဖောက်နိုင်တယ်။

အပိုင်း(၃)

“ဒါဆို ငနဲကြီး မင်းကို တင်းသွားတာပေါ့”

“မသိဘူးလေ....အုပ်စိုးရာ ငါက သူမှမဟုတ်တာ။ သူ့ကိုယ် သူတောင်နားမလည်တာ ငါက သူ့ကို ပိုပြီးတော့တောင် နားမလည် သေးတယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းဒင်....”

“အေး....ပြော”

“မင်း ကိုမောင်မောင်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထောင်ချထားတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပဲ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ငါ့အတွက်တော့ အဆင်မပြေဘူး”

“အင်း....ဟုတ်တယ်။ တမင်သက်သက်ကြီး အမှန်တွေကို လိုက်ရှာနေတာထက်စာရင် ငါကတော့ အမှားတွေကိုလုပ်ပြီး မှန်သွား တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ချင်တယ်”

“လာကွာ....လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်”

“မင်းတိုက်မှာလား အုပ်စိုး....”

“မင်းဒင် ... လက်ဖက်ရည်သုံးခွက်တိုက်လိုက်ရလို့ ငါ့စီးပွား
ပျက်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ စဉ်းစားရမှာပေါ့ကွာ”

“ပြီးရော....အဲဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ အုပ်စိုးက ပြဿနာဆန်
သော စကားအချို့ကို ဖွင့်ဟလာခဲ့သည်။

“လူတွေက တော်တော်နားလည်ရခက်တယ်နော်”

“အုပ်စိုး....မင်းကိုလည်း ငါနားလည်ရခက်တယ်”

သော်ကရဲ့ စကားအဆုံးမှာ မင်းဒင်က ပတ်ဝန်းကျင်အခြေ
အနေကိုကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မှ ...

“နပန်းလုံးမယ်ဆိုရင်လည်း ဟိုတက်မှာလုံး ကျောက်စလစ်
ခဲ ပေါတယ်”

အုပ်စိုးကတော့ သော်ကရဲ့ ပြောလက်စ၊စကားတွေကို
ခွက်ကြီးကြီးနဲ့ ခံမယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးကို ပြင်တယ်။

“အုပ်စိုး....မင်းနဲ့ငါပေါင်းလာတာ ဘယ်တုန်းကလည်း”

“သုံးတန်းနှစ်”

“အေး....အခုချိန်ဆို မင်းနဲ့ပေါင်းလာတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်
နီးပါးရှိပြီ။ ဒါပေမယ့် မင်းကိုငါ အခုထိနားမလည်သေးဘူး။ မနေ့
တစ်နေ့ကမှသိတဲ့ ကိုမောင်မောင်ဆိုရင် ပိုဆိုးတာပေါ့။ တစ်နဲ့တစ်
ပေါင်းမှသာ နှစ်ရတာ။ လူတိုင်းက မင်းထင်သလို တစ်မဖြစ်လာဘူး။

အဲဒီတော့ အဖြေဆိုတာကို မင်းကြိုတွက်လို့ မရနိုင်ဘူး”

မင်းဒင်က တွေးတွေးဆဆနှင့် ဝင်ပြောလာသည်။

“ငါတို့ကပဲ လူတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတာလား။ လူတွေကပဲ ငါတို့ကိုကန်ထုတ်နေတာလား မသိပါဘူး”

“ငါတို့မှာက သော်ကဆိုတဲ့ ပိုးဟပ်လိုကောင်ပဲ ရှိပြီး သောကမရှိလို့ပေါ့။ အဲဒီ ငါတို့မမြင်ဘူးတဲ့ သောကဆိုတာ ရောက်လာရင် မင်းကို လူ့အဖွဲ့အစည်းက ကြိုဆိုလိမ့်မယ်။ ဒါဆို မင်းလူပီသသွားပြီပေါ့”

အုပ်စိုးရဲ့စကားကို မင်းဒင်ကသဘောကျပြီး ရယ်ပါသည်။ သော်ကကတော့ သူ့အပြိုးအတိုင်းပင် ဖွဖွလေးပြီးသည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး သုံးတန်းထဲက ပေါင်းလာခဲ့ကြသော ငယ်ပေါင်းများ ဖြစ်ကြပြီး မိဘများကလည်း ခင်မင်ရင်နှီးကြသည်။

အတန်းသာတူသော်လည်း အသက်အရွယ်အားဖြင့်ဆိုလျှင် သော်ကသည် တနှစ်ကျော်ကျော်လောက် ပိုကြီးသည်။ အုပ်စိုးကတော့ အငယ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် သော်ကနှင့် မင်းဒင်ကပင် လိုက်ရှင်းပေးရသည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး၏ မိဘများက စီးပွားရေး အဆင်ပြေသောကြောင့် အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အတွင်း ရောက်သည့်တိုင် အပူအပင်မရှိ နေထိုင်ခဲ့ကြရသည်။ သုံးယောက်စလုံး တပူးပူး တတွဲတွဲနေသည်။ ဘောလုံးကန်ဖို့၊ မြားပစ်ဖို့လောက်သာ စိတ်ဝင်စား

သော သူတို့သုံးယောက်အတွက် ရည်းစားဆိုသည်မှာလည်း မရှိခဲ့ကြ။

စိတ်တူကိုယ်တူများဖြစ်သည့်အတွက် တစ်ယောက်က ဒါဆိုလျှင် နောက်နှစ်ယောက်က လိုက်လုပ်သည်။ မှားသည် မှန်သည်ဟူ၍ မရှိ။ အုပ်စိုး၏ဖခင် ဆုံးမခဲ့ဖူးသော စကားတစ်ခွန်းကို သူတို့သုံးယောက်စလုံး သဘောကျခဲ့ဖူးသည်။ လူတိုင်းလူတိုင်း အမှန်တွေချည်းလုပ်နေကြလျှင် လောကကြီးသည် သဟဇာတ မဖြစ်တော့ဘဲ ပျက်စီးသွားလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သုံးယောက်သည် လူဆိုးများ မဟုတ်ကြ ပါပဲ အမှားတွေကြားထဲမှ အမှန်ကိုလိုက်ရှာကြသည်။ တစ်ခါတုန်း ကတော့ မင်းဒင်က မှတ်ချက်ချခဲ့ဖူးသည်။-

“လူတွေကို ကြည့်ရတာ မှန်ကြည့်နေရသလိုပဲ....”

“သော်က ”

“အင်း!....”

“မနက်ဖြန် ဘာလုပ်စရာရှိလဲ ”

နေ့လည်လောက်ထိ အိပ်နေဖို့တော့ရှိတယ်”

“မင်းဒင်.... မင်းရော ”

“ထွေထွေထူးထူးမရှိပါဘူး ”

“ဒါဆို ငါတို့ တစ်ခုခုလုပ်ကြရအောင် ”

“အာကွာ”

နှစ်ယောက်စလုံးဆီက စိတ်ပျက်လို့ ထွက်လာကြတဲ့

အသံတွေပါ။ အဲဒီလိုကျတော့လည်း အုပ်စိုးတစ်ယောက် ခေါင်းလေး ပုသွားပါတော့သည်။

“ငါ ပြောတာက ဒီလိုပါကွာ.... တစ်နေ့ တစ်နေ့ ငါတို့တွေ ဘောလုံးကန်လိုက် မြားပစ်လိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်နေကြတာ”

“အဲဒီတော့...” ဟုဆိုကာ သော်ကက စကားထောက် ပေးလိုက်သည်။ မင်းဒင်က ဘာလုပ်မှာလဲဆိုသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် ခေါင်းစပ်ပြသည်။

“ငါ မနေ့က ဂျာနယ်တစ်စောင်ထဲမှာ ကြော်ငြာ တစ်ခု တွေ့တယ်။ ကြော်ငြာကထူးဆန်းတယ်ကွ။ ‘စကားပြော ပြေပြစ် ကောင်းမွန်သည့်လူ အလိုရှိသည်’ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့အတူ အောက်က လိပ်စာတစ်စုံပဲပါတယ်။ အဲဒါ ငါသွားကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“အဲဒါဘာလဲ အလုပ်ကြော်ငြာလား”

မင်းဒင်ရဲ့ အမေးစကားကို အုပ်စိုးက အသံတိတ်ပြန်ဖြေပါ တယ်။

သော်က ကတော့ စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ပြောလာခဲ့သည်။

“ကြော်ငြာကတော့ ရေထဲမှာပေါ်တဲ့ ဆီလိုပဲ ဖွယ်ဖွယ်ကြီး။ ကဲပါ သွားတယ်ပဲထားပါတော့။ အဲဒီ အရည်အချင်းနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ လူက မင်းလား ငါလား မင်းဒင်လား ...”

အုပ်စိုးက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို စိတ်ပျက်သွားတဲ့ ပုံစံဖြင့်....

“ငါစိတ်ဝင်စားတာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး။ ငါစိတ်ဝင်စားတာ လိပ်စာထဲမှာပါလာတဲ့ ကောင်မလေးနာမည်ကိုကွ”

မင်းဒင် မျက်လုံးပြူးသွားပါတယ်။ အဲလို စကားမျိုး မကြားရတာ လေးငါးနှစ်လောက်တောင် ရှိမည်ထင်သည်။ တကယ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ သူတို့ ကြားတွင် ထိုစကားမျိုးပြောလာသည်ကို ကြုံရသည်မှာ မှတ်မိသလောက်ဆို ဒါပထမဦးဆုံး ဖြစ်နိုင်သည်။ သော်က တစ်ယောက်သာ စိတ်ဝင်စားသည့် ပုံစံမျိုးမပြဘဲ ပြောချင်လည်းပြော ဆိုသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့်သာ ထိုင်နေလေသည်။

“သူ့နာမည်က မိုးစိမ်း တဲ့”

စကားအဆုံးမှာ သော်ကတစ်ယောက် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“သူကတော့ ဆီမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရေပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

အချစ်ဆိုတာကို
ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံ
လုပ်ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။

အံဝင်ဝင်ကျဖြစ်ခဲ့တာ
တစ်ခုပဲရှိတယ်။
ကြိုးကွင်းလိုပဲ။

အပိုင်း(၄)

အုပ်စိုးတစ်ယောက်ရဲ့ တက်ကြွမှုကြောင့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် မညည်းမည။ အိပ်ရာကအစောကြီးထပြီး လိုက်ပေး ရှာသည်။ သွားခဲ့တာဖြစ်သော်လည်း ဘာကိစ္စကို အင်တာဗျူး လုပ်မှန်းမသိပါ။ ဖုန်းဆက်ပြီးလည်း စုံစမ်းခြင်းမပြုခဲ့ကြ။

သွားချင်လွန်းသော အုပ်စိုးထံတွင်လည်း အကြောင်းပြချက် တစ်ခုသာရှိသည်။ နာမည်ကို စိတ်ဝင်စား၍ သွားခြင်းပင်။ သော်က နှင့် မင်းဒင်တို့ကလည်း ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲ (ထပ်မေးလည်း သိလာစရာမရှိဟု ယူဆသောကြောင့်) စိတ်ချမ်းသာလျှင် ပြီးရောဟု လွှတ်ထားလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ....ရောက်ပြီ”

“ရောက်တာက အရေးမကြီးဘူး။ ဟိုက ဘာကိစ္စလည်းလို့ မေးလာခဲ့ရင် ဖြေစရာမရှိဘူးနော်။ ဘယ်လိုဖြေမှာလည်း”

မင်းဒင်ရဲ့ အမေးကို သော်ကတစ်ယောက် မျက်မှောင်ကြုတ် ပြီး ဖြေပါတယ်။

“ဂျာနယ်ထဲတောင်ထည့်ပြီး ကြော်ငြာထားတာကွာ.. ဘာကိစ္စလဲလို့မေးရအောင် ရူးနေတဲ့ကောင်တွေမှ မဟုတ်တာ” တစ်စပ်တည်းပင် အုပ်စိုးဘက်သို့လှည့်ပြီး “အခုမှ မျက်နှာပျက်မနေနဲ့ ဒီကိစ္စက မင်းကြောင့်ဖြစ်တာဆိုတော့ မင်းရှေ့ဆုံးကဝင် ပြီးတော့ ကြောင်တောင်တောင်အကွက်တွေ လုပ်ချမလာနဲ့နော်”

အုပ်စိုးလည်း သူ့အပြစ်နှင့်သူဖြစ်နေသောကြောင့် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ရင်ကော့ပြီး ထိပ်ဆုံးကနေဝင်သွားခဲ့သည်။သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို ယုံကြည်မှုလွန်ကဲခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အခန်းထဲ ရောက်တော့မှ စာတ်လမ်းကစခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မင်းဒင်က သော်ကကိုလှမ်းပြောလာသည်။

“မင်း...နောက်ကလိုက်ကွာ.....။ ငါ့ကို အလယ်မှာထား”

အေး...ပြီးတာပဲ။

ရှေ့ဆုံးမှ အရင်ဝင်သွားသော အုပ်စိုးက သူတို့နှစ်ယောက် ကို လှည့်ပြောလာခဲ့သည်။

“ရှေ့မှာလူတွေ ရှိတယ်ကွ။ ငါတို့စောင့်ရဦးမယ်ထင်တယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ခဏထိုင်ဦးကွာ။ ငါအိမ်သာသွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထွက်သွားသော အုပ်စိုးကို သူတို့ နှစ်ယောက် လုံးဝမတားမိကြပါ။ တားဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဧည့်ခံခိုင်းချင်း မရှိသော်လည်း မည်သူ့ကမှလည်း လာပြီးဧည့်မခံပါ။ ထို့ကြောင့် တွေ့ဖူးနေကြဖြစ်သော မင်းဒင်နှင့်ပင်

စကားတွေ ပြောနေလိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်လှသော ရုံးခန်းထဲတွင် မင်းဒင်နှင့် သော်ကတို့၏ အသံများက လွှမ်းမိုးနေခဲ့သည်။ စကားလုံးသည် ကန့်သတ်ထား၍ မရနိုင်သောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ပြောသည့် စကားများသည်လည်း တောင်ရောက်လိုက် မြောက်ရောက်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေချေတော့သည်။

နောက်တစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့ပါ။

မင်းဒင်နှင့်သော်ကတို့နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်သွားသည်။ အုပ်စိုးတစ်ယောက် အိမ်သာထဲမှ ပြန်၍မထွက်လာသေး။ အခန်းထဲမှလည်း လှမ်းခေါ်နေပြီ။

မင်းဒင်က ‘မထူးတော့ပါဘူးကွာ’ ဆိုပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်ချသွားသည်။ အခန်းထဲရောက်ရောက်ခြင်းပင်

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မသိဘူး”

“ဟင်”

တော်တော်အံ့သြသွားသည်။ တစ်ခြားကြောင့်မဟုတ်ပါ ကိုယ်စိတ်ပူနေသောမေးခွန်းကို သူကမေးလိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲကလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးတွင် သော်ကရှိနေခြင်းကပို၍အဆင်ပြေနိုင်သည်။

“ဂျာနယ်ထဲမှာ အင်တာဗျူးတွေလို့ပါ”

“ရှိန်”

“ဟို...ကြော်ငြာတွေ့လို့ပါ။ ကျွန်တော်စကားပြောလောသွားလို့ပါ”

“ရှင်ဂျာနယ်ကိုရော သေချာဖတ်ပြီးသွားပြီလား”
 ‘သွားပြီ’။ စိတ်ထဲကတော့တွေးလိုက်မိသည်။ တစ်ခုခုတော့
 လွဲချော်ခဲ့ပြီ။ မီးစင်ကြည့်ပြီးကတော့မှာပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့.....တွေ့လိုက်ပါတယ်”

“ဒါဆိုပြန်လို့ရပြီလေ”

“ဟင် ...”

“ကျွန်တော်ကို ဘာမှမမေးရသေးဘူးလေ...”

“အဲဒါကြောင့်...ကျွန်မရှင်ကိုမေးတာ ဂျာနယ်ကို သေချာ
 ဖတ်ပြီးသွားပြီလားလို့。”

“ဖတ်ပြီးသွားပါပြီဆို”

“ဟာ...ဒုက္ခပဲ။ ဂျာနယ်ကိုသေချာဖတ်ပြီးသွားမှတော့ရှင်က
 ဘာဖြစ်လို့ဒီမှာထိုင်နေတာလဲ”

“ဟာဗျာ”

“ဟာရှင်”

မှိုးစိမ်းဟုထင်ရသော ကောင်မလေးကတော့ တော်တော်
 လေးကို စိတ်ပျက်သွားတယ်ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ

“ကဲ ... ကောင်းပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မင်းဒင်..ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုမင်းထင်၊ ကျွန်မတို့”

“ခဏလေးပါ။ ကျွန်တော်နာမည်က မင်းထင်မဟုတ်ပါဘူး။

မင်းဒင်ပါ”

“ထားပါတော့ ... ရှင်ဟာရှင် ထင်ပဲထင်ထင်.. ဒင်ပဲဒင်ဒင် ကျွန်မတို့ဂျာနယ်ထဲမှာခေါ်ထားတာ မိန်းကလေးအလိုရှိသည်လို့ ပါတယ်”

“ဗျာ ...”

မြေပေါက်တာ။ ငယ်ထိပ်ကိုမှ တည့်တည့်ပေါက်ခံရခြင်းပင်။

ဟိုကောင် အုပ်စိုးခွေးမသား ငါ့ကိုကြိုလိုက်ပြီ။

“ဒီမှာ....ကိုမင်းဒင် ရှင်အခုထိ မပြန်သေးဘူးလား”

“ပြန်မှာပါ”

ရောက်မှတော့မထူးဘူး။ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီးပဲ မေးလိုက် တော့တယ်။

“ခင်ဗျားက...မှိုးခစိမ်း...လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မက သူ့သူငယ်ချင်း ... စံပယ်ဖူး”

“ဪ ဒါဆိုလည်းသွားဦးမယ်။ ဘယ်လိုမှတော့စိတ်ထဲမှာ မထင်ပါနဲ့။ နှောင့်ယှက်တာလည်းမဟုတ်ပါဘူး”

“ကြွပါရှင် ကြွပါ”

“နောက်တစ်ခါရောလာပြီး...အင်တာဗျူးလို့ရလား”

“မရပါဘူး”

“ပြီးတာပါပဲ။ အဲဒါဆိုလည်း”

အခန်းအပြင်သို့ရောက်ရောက်ခြင်း အုပ်စိုး၏ ကျက်သရေ
တုံးသည့်မျက်နှာကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စပ်ပြီးပြီးဖြစ်နေသော အုပ်စိုးက မင်းဒင်ပန်းကိုပုတ်ရင်း
“အဆင်ပြေလား” ဟုမေးသည်။

“အေး ငါတော့မိုးခစိမ်းကိုတွေ့ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟာ....ဟုတ်လား။ မိုက်လား”

“မိုက်တယ်။ မယုံရင်ဝင်ကြည့်”

“အေး”

အုပ်စိုးဝင်သွားတော့မှ သော်ကက မင်းဒင်ကိုမေးသည်။
အဆင်ပြေလားဟူ၍။ ပြီးတော့ မင်းဒင်အခန်းထဲသို့ဝင်နေစဉ်... အုပ်စိုး
က သူကျပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုပြောသည်။

“ဒီကကောင်ကလည်း.... မင်းဒင်ပါကွာ ဒီကောင်ကျပ်တာ
လောက်ကတော့ ငါလည်းရပါတယ်”

အခန်းထဲတွင်လည်း အုပ်စိုးတစ်ယောက် ဉာဏ်ဆင်နေရ
သည်။ တကယ်တမ်း ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့ရသော အချိန်တွင်
ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ပိုဆိုးတာက ကြော်ငြာခေါ်ခြင်းသည် မိန်းကလေး

များအတွက်သာဖြစ်ပြီး ယခု မင်းဒင်မေးခဲ့သလို ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟု အမေးခံရခြင်းကြောင့် ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းအစားလာတောင်းပန်တာပါ။

“စောစောကဝင်လာတဲ့ တစ်ယောက်လား”

“အင်း”

“ရပြီ...ရပြီ။ မတောင်းပန်နဲ့တော့... ကျွန်မကလူရှိသေးတယ် ထင်လို့ စောင့်နေတာ။ ဒါနဲ့ ရှေ့မှာဘယ်သူထိုင်နေတာတွေသေးလဲ။

“ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပါဘူး”

“ဟုတ်လား.....ဒါဆိုပြန်ပြီ။ ဟမ်.....နေပါဦး၊ နေပါဦး ရှင်က ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“ဪ ဆောရီး ပြန်တော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွက်သွားသော အုပ်စိုး၏နောက်ကျော ဘက်ကိုကြည့်ရင်း စံပယ်ဖူးတစ်ယောက် စိတ်ညစ်နေသည်။ မိုးခစိမ်း ကိုလည်း ကျိတ်ပြီးကျိန်ဆဲနေမိသည်။ သူပဲ ဒီအင်တာဗျူးလေး လုပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး သူပဲဘာမေးရမှန်းလည်းမသိဘူး။ ငါလည်းမမေး တတ်ဘူး။ နင်ပဲမေးလိုက်တော့ဟုပြောကာ အင်တာဗျူးရှိသည့် အချိန်တွင်အိမ်ပြန်သွားခဲ့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် အူကြောင်ကြောင်နိုင်သော လူနှစ်ယောက်ဖြင့် ပင် သူမ၏အင်တာဗျူးကို အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည်။ သူမသည် မြိုင်ရာစာ

တွတ်ပီမဟုတ်သောကြောင့် ထမိန်ကိုခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ဒီနေ့ ကံမကောင်းပါလားဟု အော်၍လည်း မရတော့ပါ။

ပူပြင်းခြောက်သွေ့နေရာသီနေ့လည်ခင်း၏ အိမ်အပြန်လမ်း တစ်လျှောက်တွင် သူတို့သုံးယောက်၏ ငြင်းခုံမှုစကားစုတွေနှင့်ပင် အထီးကျန်သောထိုလမ်းမသည်စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်တည်လာခဲ့သည်။

မင်းကဘာလို့ ငါတို့ကိုပြည့်စုံအောင်မပြောတာလဲ။

“မင်းဒင်....မင်းက ဘောင်ခတ်ထားတဲ့ ချီးတောထဲမှာနေတဲ့ ဝက်လိုကောင်ပဲ။ ငါအစောကြီးကတည်းကပြောလိုက်ရင် မင်းရော သော်ကရော လိုက်ပါမယ်လို့ ငါကိုဘယ်သူအာမခံတော့မှာလဲ”

သော်ကကတော့ မင်းဒင်ကို မှတ်ချက်ချသလိုနဲ့ပြောပါတယ်။ “ဒီကောင်မတိမ်တော့ဘူးကွ” မင်းဒင်က.....

“ငါ ဒီကောင့်ကို ကျေးဇူးတော့တင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ စံပယ်ဖူးဆိုတဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းလို့ပဲ”

အုပ်စိုးတစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့တယ်။ သူသိတာက မိုးခမိမ်းဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ပဲလေ။ အခုမင်းဒင် ပါးစပ်ကလွတ်ကျသွားတဲ့ စံပယ်ဖူးဆိုတာ သူမှမကြားဘူးခဲ့တာ။

“မင်းဒင် ... မင်းပြောတဲ့ စံပယ်ဖူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“မင်း ... အရမ်းသိချင်နေလား”

“အရမ်းတော့လည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ငါမှ အဲဒီနာမည်မကြားဘူးတာ”

သော်က.....က ဝင်ပြောပါတယ်။

“အုပ်စိုးကလည်း သိချင်နေတဲ့လူ။ ပြီးတော့ မင်းဒင်ကလည်း ကိစ္စတစ်ခုကို ပြန်ရှင်းပြဖို့အတွက် လွယ်လွယ်နဲ့ရင်းထားရတာမဟုတ်ဘူး။ ငါကလည်း ဘာမှမဆိုင်ဘဲနဲ့ နေပူထဲမှာ လမ်းလျှောက်ပေးနေရတယ်”

“အဲဒီတော့...” အုပ်စိုးကမေးလိုက်တာပါ။ မင်းဒင်ကလည်း ဘာလုပ်မှာလည်းဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပါတယ်။ သော်က.. ကလက်ကာပြပြီး ဆက်ပြောပါတယ်။

“မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်ကွာ။ အရာအားလုံးက ကာရန်ညီနေတယ်”

“ဘယ်လိုကာရန်ညီတာတုန်း” နှစ်ယောက်စလုံးဆီက ထွက်လာတဲ့အသံပါ။

“သိချင်တဲ့လူလည်းရှိတယ်။ သိချင်တာကို ပြောပြပေးမယ့်လူကလည်းရှိတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ရာသီဥတုကလည်း လမ်းမပေါ်မှာရပ်ပြောရလောက်အောင် အခြေနေမပေးဘူး”

အုပ်စိုးကပဲ ထပ်မေးပါတယ်။ “အဲဒီတော့...”

“အုပ်စိုး မင်းဟာနားရွက်သာရှည်ပြီး ဉာဏ်မရှိတဲ့ မြည်းလိုပဲ”

“ဒီရာသီဥတုနဲ့.....လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင် ငါတို့ငတုံးတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

မင်းဒင်က.....လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးပြီးဝင်ပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့အမြုပ်သွားစီကြမယ်”

ထိုသို့ဖြင့် ရှေ့ဆက်၍ ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ကြတော့ပဲ ဘီယာဆိုင်မြန်မြန်ရောက်ရှိရေးကိုသာ ဦးတည်ပြီး လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ခြင်းသည် ဘီယာဆိုင်သို့ရောက်လျှင် တားမရဆီးမရပြောတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကို သော်ကတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းသိသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ရောက်ရောက်ခြင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းသည့် အုပ်စိုးက

“စံပယ်ဖူး ဆိုတာဘယ်သူလဲ”

“ဘီယာသုံးခွက်ချကွာ ... ညီလေး”

“ဟေ့ကောင် မင်းဒင်။ ငါမေးတာဖြေပါဦး”

“အေးအေး ... မြေပဲပေးကွာ”

“အာကွာ ... မင်းဒင်ရာ”

မနေနိုင်တော့တဲ့အဆုံးမှာ သော်က.....ကဝင်ပြောလာသည်။

“မင်းပြောတဲ့.....မိုးစစိမ်း ဆိုတာကို မြင်ဖူးလား”

“ဟေ့အေး ... မမြင်ဖူးဘူး”

“ဒါဆို...မင်းဒင်ပြောတဲ့ စံပယ်ဖူးဆိုတာကိုရောမြင်ဖူးလား”

“အေး စောနုကမြင်လိုက်တယ်”

“ပြီးပြီပေါ့ အဲဒါ”

“ဘာကိုပြီးတာလည်း”

အုပ်စိုးရဲ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး မင်းဒင် တစ်ခွီးနှင့် ထရယ်သည်။
သော်က,ကလည်း အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ပြောသည်။

“နေပူလို့,လားမသိဘူး.....အုပ်စိုးဉာဏ်ပြန်တိမ်သွားပြီ”

“ဟားဟားဟား”

အုပ်စိုးတစ်ယောက် သူ၏လောကဆန်နေသော ဦးနှောက်
ကို အပြေးအလွှားအသုံးချသည်။ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ဘီယာ
တစ်ခွက်လုံးကို ရေငတ်နေသော နွားတစ်ကောင်လို အသက်မရှူဘဲ
သောက်ချလိုက်၏။

“ဝုန်း”

“သောက်ခွေး၊ လန့်လို့က်တာအုပ်စိုးရာ” မင်းဒင်က
သူ့ခွက်ထဲမှ ဘီယာအချို့ ဖိတ်စင်သွားသောကြောင့် အပြစ်တင်သလို
ပြော၏။

“အေးလေ ငှက်ပျောသီးပုပ်တစ်လုံးကောက်ရတဲ့ မျောက်
ကန်းမသား ကြနေတာပဲ”

“ဒါဆို ... ခုနက ငါနဲ့စကားပြောတာ မိုးစိမ်းမဟုတ်ဘူး
ပေါ့”

မင်းဒင်က စိတ်ပျက်သွားတဲ့ပုံစံနှင့်ပြောပါသည်။

“အုပ်စိုးရာ ငါကမင်းသိသွားပြီထင်နေတာ”

တစ်စပ်တည်းပင် ... သော်ကဘက်သို့လှည့်၍

“ချီးတုံးကိုကိုင်ပြီးတော့ ငှက်ပျောသီးပုပ်လို့ ထင်တဲ့
မျောက်ကန်းမသားကွ”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အုပ်စိုးကပြန်ဖြေရှင်းပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သေချာအောင်ထပ်မေးတာပါ”

အုပ်စိုး၏ အူကြောင်ကြောင်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်နေ
သော မင်းဒင်တစ်ယောက် သော်ကပြောလိုက်သော စကားအဆုံးတွင်
ဘီယာများသီးအောင်ပင် အားရပါးရရယ်လိုက်မိသည်။

“သေချာသွားပြီ။ အုပ်စိုး...မင်းစားလိုက်တာချီးတုံးကြီး”

“ဇွဲဇွဲ ... ဟားဟားဟား ...”

ရာဇဝင်မတွင်ပေမယ့်
သင်ရိုးပြဋ္ဌာန်းထဲမှာတော့
ငါသူရဲကောင်းဖြစ်ချင်တယ်။

အပိုင်း(၅)

“သမီးရေ....မိုးခ”

“ရှုန်.....မေမေ”

“အောက်ကို ဆင်းလာဦးဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့.....မေမေ”

“ဟဲ့.....ဖူး”

“ဘာလဲ.....”

“နင်ပါလိုက်ခဲ့”

“အာ.....မလိုက်ပါဘူး။ ငါကစဉ်သည်လေဟာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ မေမေကလည်း ဘယ်ကကောင်ကြီး

နဲ့ စကားပြောနေမှန်းလည်းမသိဘူး”

“အေးလေ.... နင့်အမေက အဲကောင်ကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှာ
လေ။ ငါနဲ့မှမဟုတ်တာ”

“နင်.....လိုက်မှာလား၊ မလိုက်ဖူးလား”

“မလိုက်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်းဟာ....ဧည့်ခန်းထဲထိမလိုက်နဲ့။ ထမင်းစား
ခန်းထဲကနေစောင့်”

“စိတ်ညစ်ရပါတယ်။ မိုးခရာ....”

“လာပါဟာ”

“အေးပါဟာ....အေးပါ”

နဂိုကတည်းက ရုပ်ထွက်မကောင်းရသည့်ကြားထဲ ပန်း
ရောင်အပွင့်တွေပါသော ရုပ်အင်္ကျီကြီးနှင့် ဘောင်းဘီတိုကြီးကို
တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထား၍ နဖူးတွင် နေကာမျက်မှန်ကြီးတပ်ကာ
ရွှေလက်ကောက်ကြီးက သူ၏အသားအရေပေါ်တွင် ထင်း၍နေသော
ထိုလူကြီးကို မိုးတစ်ယောက် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်စွာ
ပင် ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

မေမေက မိတ်ဆက်ပေးလာတော့လည်း မလိုလားပါဘဲနှင့်
အဆူခံရမှာမို့၍ နားထောင်နေလိုက်ရသည်။ မေမေ့ကိုမွေးဖွားခဲ့သော
နယ်မှ လူချမ်းသာတစ်ဦး၏သားဖြစ်မှန်း သိရသည်။ ခန့်မှန်းခြေအရ
ဆိုလျှင်တော့ သူမထက် ခြောက်နှစ်ခန့်ကြီးမည့်ပုံစံပင်။

“သမီး....မိုးခ ဒါမေမေတို့နယ်ကပဲ။ မေမေ...သူငယ်ချင်း
လို့လဲပြောလို့ရတဲ့ ဦးအံ့မောင်ရဲ့သားလေ သူ့နာမည်က‘ဖေကြီးမောင်’
တဲ့”

“ရှန် ...”

“ခစ်ခစ်”

မိုးခစိမ်းရဲ့ရယ်သံမဟုတ်ပါဘူး။ ထမင်းစားခန်းထဲက မိုး
နားထောင်နေသော မိဖူးတစ်ယောက် အတွေးပေါက်ပြီး ရယ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဖေကြီးမောင်...ဆိုသည့် ထိုလူကြီးကတော့ သူ့မဟုတ်သလို
ပင်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်...ဖေကြီးမောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုဖေကြီးမောင်”

“အဟီး.....ရပါတယ်။ ကိုဖေ...လို့ပဲခေါ်ပေါ့”

“အို... မခေါ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟဲ့...သမီး”

“အာ..မေမေကလည်း သူ့နာမည်ကြီးက ခေါ်လို့မှ
မကောင်းတာ”

“အဲလို မပြောရဘူးလေ...သမီးရဲ့”

“ဒါဆိုမေမေ ခေါ်ကြည့်လေ.....”

ဖေကြီးမောင်ဆိုသည့်လူကြီးကတော့ အနေခက်သည့်ပုံစံဖြင့်

“ရပါတယ်အန်တီရယ်...မိုးခလေးကြိုက်သလိုခေါ်ပါစေ”

“အောင်မာ...ဘာမိုးခလေးလည်း လူကိုများ ... မိုးခကြီးရှင်
မိုးခကြီး။ ရှင်ကိုကိုင်ပေါက်ပြရမလား”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကာယဗလမောင်များ လုပ်ပြသည့်ပုံစံ
အတိုင်း လက်မောင်းကိုကွေးပြီး ဗလညစ်သည့်အတိုင်း လုပ်ပြလိုက်

သည်။

မေမေကတော့ မိဒီယိုကားတွေ အကြည့်များသည်ထင်။
တစ်ပုံစံတည်းပင် မိုးခကိုဆူလေတော့သည်။

“ဟဲ့သမီး အဲလိုမလုပ်ရဘူးလေ။ ဧည့်သည်ကို ရှေ့ထား
ပြီးတော့....မေမေ မကြိုက်ဘူး”

ထိုစဉ်မှာပဲ.. ရုံးမှပြန်ရောက်လာသော ဖေဖေက ဧည့်ခန်းထဲမှ
ဆူညံမှုတွေကိုနားမလည်ဘဲ ...

“ဒီသားအမိတွေ....ဆူညံဆူညံနဲ့..ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မေမေပေါ့.....သမီးကိုဆူနေတာ...”

ထိုအချိန်မှာပင် ဘယ်တုန်းထဲက ဝင်ပြောချင်နေမှန်းမသိ
သော.... ဖေကြီးမောင်ဆိုသည့်လူက....

“ဒီလိုပါဦးရယ် မိုးခလေးက ကျွန်တော့်ကိုစတာပါ။
အဲဒါကို အန်တီက ...”

စကားတောင်မဆုံးလိုက်ပါဘူး။ ဖေဖေက... ဖေကြီးမောင်ကို
ကြည့်ပြီး တအံတဩရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဘာကောင်ကြီးတုန်း”

မိုးခလည်း အကွက်ကောင်းယူပြီး ဖေဖေထံမှအိတ်ကိုယူ
ကာ ဧည့်ခန်းထဲမှလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် စံပယ်ဖူးရှိရာ
ထမင်းစားခန်းထဲသို့သွားရာ စံပယ်ဖူးက အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်ပြီး
မပြောနဲ့တော့ ငါကြားပြီးသွားပြီဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့ လက်တစ်ဖက်က ပါးစပ်ကို

ပိတ်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကိုတော့ တားတဲ့ပုံစံနဲ့ လုပ်ပြတယ်။

ဧည့်ခန်းထဲမှစကားသံအချို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။ မေမေက
ဖေဖေကိုအစအဆုံး ပြန်ရှင်းပြနေသည်ထင်သည်။ တစ်နေရာအရောက်
တွင် ဖေဖေထံမှ အလန့်တကြားထွက်ပေါ်လာသော စကားသံကို
ကြားလိုက်သည်။

“ဘာကြီး....ဘာကြီး”

“ဖေကြီးမောင်ပါ...ဦး”

“အာ....ပြန်ပြောစမ်းကွာ...ကျယ်ကျယ်ပြော”

“ဖေကြီးမောင်ပါ....”

“ပေါက်တတ်ကရကွာ...”

“အဲဒီနာမည်ကို ဘယ်သူပေးတာတုန်း”

“ကျွန်တော့် အဖေပါ”

ဖေကြီးမောင်ရဲ့စကားအဆုံးမှာ ဖေဖေက မှတ်ချက်ချသလိုနဲ့
ပြောပါတယ်။

“တော်သေးတာပေါ့ ငါကြားတာ ဖင်ကြီးပြောင်ဆိုပြီး
... ဟားဟားဟား”

ပြောပြောပြီးချင်း ဖေဖေထရယ်ပါသည်။ အခန်းထဲမှခိုးပြီး
နားထောင်နေသော မိုးခစိမ်းနှင့် စံပယ်ဖူးတို့ပင် တစ်စုံတစ်ရာကန်ကြ
သည်။ စံပယ်ဖူးက ရယ်ရင်းနှင့်ပြောလာသည်။

“ငါလည်းစကြားတုန်းက နင့်အဖေပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ..

ဟားဟား”

မေမေကတော့အားနာ၍ထင်သည်။ ရယ်ချင်တာကိုမရယ်ဘဲ
မိုးစတုကို လှမ်းပြီးဟန်သည်။

“ဟဲ့ကောင်မလေးတွေ....ငြိမ်ငြိမ်နေကြစမ်း”

ဖေဖေ၏ရယ်သံအောက်တွင် ဖင်တစ်ကြွကြွဖြစ်နေသော
ဖေကြီးမောင်သည် အားကိုးစရာဟူ၍ မေမေတစ်ယောက်သာကျန်တော့
ကြောင်းကို သိသွား၍ထင်သည်။ မေမေကိုသာ တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်
နေသည်။

မေမေကပဲ.....လူကြီးပီပီ “မိုးချုပ်တော့မယ် ပြန်ချင်ပြန်တော့
လေ” ဟုပြောလိုက်တော့မှပင် ဖေကြီးမောင်တစ်ယောက် ထကာပြန်
သွားတော့သည်။ ဖေဖေကတော့ ပြန်ခါနီးနှုတ်ဆက်လိုက်သေးသည်။

“နောက်တစ်ခါလာရင် လုံအောင်ဖုံးပြီးလာကွာ”

ဖေကြီးမောင်ပြန်သွားတော့မှ ဖေဖေက မေမေဘက်သို့လှည့်
ပြီး...

“အမေကြီး ... မင်းကရော ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ကျုပ်က ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေလို့တုန်း”

“ဘယ်ကကောင်လည်းကွာ... ကြောင်တိကြောင်တောင်နဲ့”

“ဟာ...တော့်ကိုပြောပြီးသွားပြီပဲ”

“အေးလေ... ဒီကောင်က ဘာကိစ္စနဲ့ရောက်လာတာတုန်း”

“ရှင်သမီးကို လိုချင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာ.....”

ဦးမြင့်မိုးခ အော်လိုက်တဲ့အသံမဟုတ်ပါဘူး။ ထမင်းစားခန်းထဲမှ မိုးခစိမ်းတစ်ယောက် ကနူး၍အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ပြေးထွက်လာပြီးနောက်

“မေမေ ... ကြုံပြောထားတယ်နော် သမီးလုံးဝမယူနိုင်ဘူး”

ဖေဖေကပါးစပ်ဟရုံပဲ ရှိသေးသည်။ မေမေက

“ကိုမြင့်မိုးခ.....ရှင်ဘာမှဝင်မပြောနဲ့ဦး”

“မေမေ...”

“ခဏလေး... မေမေပြောတာနားထောင်ဦး။ မေမေဘဝမှာ သစ္စာတရားကို ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ သမီးသိတယ်နော်”

“ဟုတ်.....သိတယ်”

“မေမေနယ်မှာနေတုန်းက.. မေမေတို့အိမ်နဲ့ ဆန်စက်မီးလောင်တဲ့အထဲကို ပါသွားတယ်။ သမီးအဖွားနဲ့အဖိုးတောင် ဘာပစ္စည်းမှမသယ်နိုင်ဘဲ မေမေကိုချီပြီး မီးလွတ်ရာကိုထွက်ပြေးခဲ့ကြတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် မေမေတို့မှာ ဘာပစ္စည်းမှ မကျန်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ ကိုအံ့မောင်ရဲ့အဖေက မေမေတို့ပြန်ထူထောင်နိုင်အောင် ငွေထုတ်ပေးခဲ့တယ်။

“မင်းကငါ့ကို ဘာလို့အဲဒါတွေမပြောတာတုန်း” ဖေဖေက မကျေမနပ်ဖြစ်တဲ့ပုံစံနဲ့ မေးပါတယ်။

“ရှင်နဲ့မကြိုက်ခင်... လေးနှစ်လောက်ကကိစ္စကို မပြောမိတာ ဘာဖြစ်တုန်း” ဟု မေမေကလည်း အားကျမခံပြန်ရန်တွေ့သည်။

“ကဲပါ မေမေရာ ... ဆက်ပြောပါဦး”

“မေမေဘွဲ့ရပြီးတော့ ကိုအံမောင်ရဲ့အဖေက ကိုအံမောင်ကို မေမေနဲ့လက်ထပ်ပေးချင်တယ်လို့ သမီးရဲ့ဖိုးဖိုးနဲ့ဖွားဖွားကို ပြောလာတယ်”

“ဘာ”

ဒီတစ်ခါ ဘာလိုက်တာ ဦးမြင့်မိုးခကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ သမီးမပြောနှင့် သူကိုယ်တိုင်တောင် ဒီကိစ္စမျိုး ယခုမှကြားဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေက လက်ကာပြပြီးတော့.....

“တစ်ရက်ကြာတော့ ကိုအံမောင်က မေမေကိုစကားပြောချင်တယ်ဆိုပြီး ချိန်းတယ်။ ရောက်သွားတော့ ကိုအံမောင်က မေမေကိုပြောတယ်။ မေမေအနေနဲ့သူ့ကို ယူနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူသိတယ်ပေါ့။ သူကလည်း သူ့အဖေကိုလွန်ဆန်နိုင်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ သူကပြောတယ်။ သူလုပ်ပေးနိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်တဲ့ သူဒီမြို့ကထွက်သွားပေးမယ်တဲ့”

နားထောင်နေတဲ့သူတွေအားလုံး မေမေပြောပြတဲ့ဇာတ်လမ်းထဲမှာ စူးနစ်နေကြတယ်။ ဖေဖေတောင် စိတ်မကောက်နိုင်တော့ဘူး။ “ဆက်ပြောပါဦး အဲဒီတော့....ဘာဖြစ်လဲ” နှင့် မေမေစကားဆုံးတိုင်း လိုက်ထောက်ပေးခဲ့သည်။

“သူက မေမေဆီကနေ... ကတိတစ်ခုတောင်းခဲ့တယ်။ အဲဒါကဘာလဲဆိုတော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ...အကူအညီလိုခဲ့ရင် တစ်ခုခုကို တောင်းဆိုမိခဲ့ရင်... သူ့ကိုပြန်ကူညီပေးနိုင်မလားဆိုတဲ့ ကတိပဲ”

မေမေစကားအဆုံးမှာ အားလုံးစိတ်မောသွားကြသည်။ ကိစ္စကြီးက လွယ်မလိုလိုနှင့် တော်တော်ခက်ခဲနေသောကိစ္စဖြစ်နေလေသည်။ အခန့်မသင့်လျှင် မေမေ၏သစ္စာတရားကြီးမားမှုအတွက် သမီးဖြစ်သည့် မိုးစိမ်းက မိဘကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ကောက်ယူရမည့်အနေအထား ဖြစ်နေလေသည်။

ဖေဖေက တွေတွေးဆဆနှင့်ဝင်ပြောသည်။ “ဒီကြားထဲမှာ မင်းနဲ့ကိုအံ့မောင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိလို့လား”

“မရှိပါဘူး။ ကျွန်မစဉ်းစားလို့မရတာ အဲဒီအချက်လည်းပါတယ်။ နေ့လယ်က ဖုန်းဝင်လာတော့ ကိုအံ့မောင်ဖြစ်နေတာ။ ပြီးတော့ တော်တော်လေးလည်း အံ့သြသွားတယ်။ ကျွန်မထင်တာ သူရန်ကုန်ပြောင်းလာပြီး ကျွန်မတို့အကြောင်းကို စုံစမ်းခဲ့လားမသိဘူး”

“ထားပါဦး ... ဖုန်းထဲမှာဘာပြောလဲ”

“သူကပဲစပြောတာ။ ကျွန်တော့်ကိုကတိပေးထားတာ မှတ်မိသေးလားတဲ့။ အစတုန်းကတော့ ကျွန်မလည်းသူငွေလိုလို့ ဈေးတယ်ပဲ ထင်လိုက်တာ။

အဲဒါနဲ့ ပိုက်ဆံလိုလို့လားလို့ မေးလိုက်တော့ သူနယ်မှာပဲ နေတယ်တဲ့။ စီးပွားရေးအဆင်ပြေပါတယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ကျွန်မလည်း

... ဒါဆို ဘာကိစ္စလဲလို့မေးလိုက်တော့ သားရေးသမီးရေးကိစ္စပါတဲ့။

အဲဒါနဲ့... မနေနိုင်တော့တဲ့ မိုးခကပဲ စကားဝင်ထောက်ပေး
လိုက်တယ်။

“ညနေကျတော့ အိမ်ကို ရောက်ချလာတော့တာပဲ”

“ဒေါ်မိမီးမြင့်မော် ခင်ဗျားကိစ္စကြီးကလည်း အချက်ကျကျ
မသိရင် ... လင်မယားတောင်ကွဲနိုင်တယ်”

“မေမေ အဲဒါဆို သမီးက အဲလူကြီးကိုယူရမှာလား”

သူမ၏အမေးစကားအဆုံးတွင် မေမေတစ်ယောက် ဆွံ့အ
နေသူတစ်ယောက်လို ဘာစကားမှပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ... အတိတ်ကို
စဉ်းစားသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် မျက်လုံးများက ရိုဝေမှုးယစ်နေသယောင်
အတော်ကြာတော့မှ...

“ပြောပြီးသားစကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ... မေမေတည်ချင်
တယ် သမီးရယ်”

“အာ ...”

“အဲဒါဆိုလည်း ... ဖူးနဲ့ပေးစားလိုက်...”

သူငယ်ချင်းကိုချစ်သော်လည်း ဒါမျိုးကိစ္စကျ အလိုမလိုက်
ဟု ခံယူထားသော စံပယ်ဖူးက အကြောက်အကန်ငြင်းပါသည်။

“ဟေ့အေး ... မယူဘူးနော် ... ငါယောက်ျားမရရင်နေပါ
စေ။ လုံးဝကိုမယူဘူး”

“ယူလိုက်ပါ.... ဖူးရယ်”

“ဟေ့အေး မယူဘူး”

စိတ်ပျက်နေသည့်ကြားထဲမှ ဖေဖေပြောလိုက်သောစကား
ကြောင့်ရယ်ရပါသေးသည်။

“ဒီကောင် ဖင်မပြောင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကြည့်ကောင်းမှပါ”တဲ့။

ရင်ဘတ်ကိုမှ တံခါးနှစ်ချပ်လို
ဆွဲဖွင့်ထားမိတယ်။

ဝင်လာခဲ့တဲ့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း
အတွက်နဲ့တော့

ငါ့မျက်လုံးတွေကိုသာ
စုံပိတ်ထားလိုက်တော့မယ်။

အပိုင်း(၆)

‘ပြဿနာဆိုတာ တံခါးခေါက်ပြီးမှ ဝင်လာတတ်’ တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုမျိုး မဟုတ်ဘူးတဲ့။ စံပယ်ဖူးရဲ့ အယူအဆပါ။ မိုးစ အနေနဲ့ ကတော့ ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘဲ ဧည့်ခန်းထဲဝင်ထိုင်နေသည့် ဖေကြီးမောင်ဆိုတဲ့ ပြဿနာကောင်ကြီးကိုပဲစိတ်နာနေတာ။ ဦးအံ့မောင် ကလည်း သူ့သားကိုသူ ချောချောလှလှလေး မွေးပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။

စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုပြီး စံပယ်ဖူးနောက် လျှောက်လိုက် ရင်းနဲ့ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲကို ရောက်နေတာပါ။ စံပယ်ဖူးကတော့ အသိတစ်ယောက်အိမ်ကို လိုက်ရှာနေတာပါ။ ကြာလာတော့ မိုးစ တစ်ယောက်မခံစားနိုင်တော့တာနဲ့ ဒီကပဲ ထိုင်စောင့်တော့မယ်ဆိုပြီး နေခဲ့တာပါ။

“ခက်တယ်ကွာ... အုပ်စိုး မင်းဦးနောက်ကအထဲမှာ ဂလိုင် ဖြစ်နေပြီ”

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ထဲကို စကားပြောရင်းနဲ့

ဝင်လာတဲ့ အုပ်စိုးတို့ကြောင့် ပြန်လည်အသက်ဝင်သလို ဖြစ်လာတယ်။

“မင်းဒင် မင်းငါ့ကိုနားမလည်ပါဘူးကွာ။ ငါဆိုတဲ့ကောင်
ဒီလိုဖြစ်တာ မင်းမြင်ဖူးလို့လား”

“အေး.....ဒီလောက်ထိတော့ မမြင်ဖူးဘူး။ ယဉ်ယဉ်လေး
ဖြစ်တာလောက်ပဲ မြင်ဖူးတာ”

“မင်းစကားက ပိုးဟပ်လိုအမွှေးတွေနဲ့ပဲ မင်းဒင်ရ.... ငါက
အကောင်းပြောနေတာ”

“ပိုးဟပ်မှာ အမွှေးရှိလို့လား.....အုပ်စိုး”

“ရှိတာပေါ့... နှုတ်ခမ်းမွှေးလေ အရှည်ကြီးပဲ”

“ဟ ... အဲဒါနဲ့ ငါစကားပြောတာနဲ့ ဘာဆိုင်တုန်း”

“မင်းက... စကားပြောရင် ရမ်းရမ်းပြီးပြောတာကိုကွ ...”

“အာကွာ ... ငါကရမ်းရမ်းပြီးပြောတာ မဟုတ်ဘူး။

မင်းပြောနေတဲ့အရာတွေက ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူးကွာ”

“မင်းကိုဘယ်သူပြောလဲ”

“နုပိုလီယံ ... ပြောတာ”

“အေး ... နုပိုလီယံကအခြောက်ကြီးကွ မင်းသိလား”

“အာ ... မဖြစ်နိုင်တာ”

“မင်းပဲပြောတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူးဆို”

အုပ်စိုးပါးစပ်ပိတ်သွားခဲ့သည်။ တစ်ကယ်ကို ဘာပြန်ပြော

လို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းပါ။

တစ်ဖက်ပိုင်းတွင်ထိုင်နေသော မိုးခပင် သူတို့နှစ်ယောက်ပြော
နေသောစကားများကြောင့် အနည်းငယ်စိတ်ညစ်ပြေသွားခဲ့သည်။
တမင်သက်သက်မဟုတ်ပါဘဲနှင့် မတော်တဆပုံစံမျိုးဖြင့် သူတို့
ပြောနေသော စကားများကို လိုက်နားထောင်နေမိသည်။

အုပ်စိုး မင်းကသာ... ဘာဖြစ်တယ်ညာဖြစ်တယ်နဲ့ အတင်း
ပြောနေတာ မင်းပြောတဲ့ မိုးခစိမ်း ဆိုတာ Company နာမည်
မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ...” ပြောပြီးမှ... မင်းဒင်ပြောတာကို
သတိရ၍...

“ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ကွာ”

“အေး... အဲဒီလိုအသိကိုသတိနဲ့ယှဉ်ပြီး ထားစမ်းပါကွာ”

ဒီတစ်ခါတော့ နားရွက်ပင်မက ခေါင်းပါထောင်သွားတာက
မိုးခစိမ်းတစ်ယောက်ပါ။ သူပဲ နားကြားလွဲတာလားမသိဘူး ဆိုတဲ့
အတွေးနဲ့ ဆက်ပြီးနားထောင်နေလိုက်တယ်။

“မင်းပြောသလို မဖြစ်နိုင်ဘူးပဲ ထားပါဦးကွာ။ အဲဒီ
Company ကိုပိုင်တဲ့ အဖွားကြီးဆိုရင်ရော... အနည်းဆုံးတော့
အသက်ငါးဆယ်လောက်ရှိမှာပဲ”

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အုပ်စိုးမသုံးရဲတော့ပါ။
မင်းဒင်နှင့်တွေ့မှ နဂိုလီယံတောင်အခြောက်ဖြစ်သွားသေးတာ။

“ငယ်နာမည် မတင်ပုကွာ... ထိပေါက်လို့ Company ထောင်လိုက်တော့မှ မိုးခစိမ်းဖြစ်သွားခဲ့ရင်ရော”

ကိုယ့်ကိုနောက်ကျောပေးထားပြီး ကိုယ့်အကြောင်းကို လျှောက်ပြောနေသော ထိုလူနှစ်ယောက်ကို မိုးခ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဒီမှာဒီမှာ မိုးခဆိုတာ ကျွန်မပဲလို့ သွားပြောလို့ ကလည်း မဖြစ်။ အဲဒီတော့မှ ‘အော်...မတင်ပု’ ဟုပြန်ပြောလာလျှင် ပိုဆိုးသွားလိမ့်မည်။

ထိုစဉ်.....

“ဪ...ကိုမင်းထင် ရှင်တို့ဘာပြုလို့ ကျွန်မတို့နောက်ကို လိုက်နေတာလဲ”

“မင်းထင်မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းဒင်ပါ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ နောက်ကို လိုက်တာလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကသာ ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်ကွက်ထဲကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အောင်မာ ... စကားပြောတဲ့ပုံကိုက”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာမရှိဘူး။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့အကြောင်း လာစုံစမ်းတာပဲဖြစ်ရမယ်”

ဒါမျိုးကျ အုပ်စိုးတို့ကသွက်သည်။ သူ့စကားမပြောလိုက် ရမှာစိုး၍ အတင်းဝင်လုံးသည်။

မနေနိုင်တော့တဲ့အဆုံး မိုးခတစ်ယောက် ခံပယ်ဖူးရှိရာကို ထသွားလိုက်သည်။ သူတို့ကလည်း မိုးခကို အခုမှ မြင်သည်ထင်

သည်။

မင်းဒင်က ...

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားတို့က နှစ်ယောက်တောင်ကိုး... အကြံပိုင်ပါပေတယ်။ တစ်ယောက်က ရုပ်ကွက်ထဲစုံစမ်း၊ တစ်ယောက်က ကော်ဖီဆိုင်မှာထိုင်ပြီးစုံစမ်း”

“ရှင်တို့နော် ... ပြောလေပြီလေမလုပ်နဲ့”

“ဟဲ့ ဖူး ... ပြောလေကလေပါဟ”

“ငါသိတယ်... ရှုံ့ပြီးပြောလိုက်တာ”

“နင်က သူတို့နဲ့ သိလို့လား ...”

“အေး ... သိဆို ဟိုတစ်နေ့က ရုံးကိုလာသွားတယ် ပြီးတော့ ... ငါ့ကို မိုးခစိမ်းလားဆိုပြီး မေးတယ်” ထို့နောက် တစ်စပ်တည်းပင်...

“ရှင်တို့တွေ့ချင်နေတဲ့ မိုးခစိမ်းက ဒီမှာ...”

“ဗျာ ...”

အုပ်စိုးနဲ့မင်းဒင်တို့ရဲ့ ‘ဗျာ’ ဆိုတဲ့ အသံက တုန်တုန်ယင်ယင် နိုင်လှသည်။ အခန့်မသင့်လျှင် ‘ငါ့ဟဲ့မတင်ပု’ ဆိုပြီးထဘီမကာ ပါးရိုက်လျှင် ခက်မည်။ မင်းဒင်က အရဲစွန့်ပြီးတော့ အုပ်စိုးကိုပြောသည်။

“မင်းပြောတာမှန်တယ် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး”

“အုပ်စိုး ခုံယူပေးလိုက်လေ”

“အေး အေး ...”

“မထိုင်ပါဘူး”

“ဟဲ့ ... ဓဏထိုင်ရအောင်”

“ဟမ် ... မိုးခ နင်ဘာဖြစ်သွားတာတုန်း”

“မဖြစ်ပါဘူး။ ငါခုနက... သူတို့ပြောနေတဲ့ စကားတွေ ကြားနေရတယ်။ အဲဒါ ငါ့ကိစ္စများကူညီပေးနိုင်မလားလို့ပါ”

“ဪ ... အေး ဒါဆိုလည်း ထိုင်ဟာ”

မင်းဒင်ကပဲစပြီးတော့...မိတ်ဆက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က မင်းဒင်” ဒင်လို့ပြောတဲ့နေရာမှာ စကားသံက နည်းနည်းပိုကျယ်သွားတယ်။ စံပယ်ဖူးက.....

“အင်းပါ။ ဟုတ်ပါပြီ”

“ဒီကောင်က ... အုပ်စိုး နောက်တစ်ယောက်ကျန်သေး တယ်။ အခုတော့ပါမလာဘူး”

“အင်း ... ကျွန်မကတော့ ရှင်တို့သိပြီးသားပါ”

“ဟုတ် ... မစံပယ်ဖူး”

“ဒါက ... ကျွန်မသူငယ်ချင်း”

“တင်ပု ...”

မိုးခစိမ်းကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်တာပါ။ စံပယ်ဖူးတောင် ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကြောင်သွားတယ်။ နောက်တော့မှ အကြောင်းစုံကို သိသွားတဲ့ စံပယ်ဖူးက မိန်းမပျိုလေးလို ခစ်ခစ်ဟု မရယ်ဘဲ

ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်လို ဟားဟားဟားဟု အော်ရယ်ပါသည်။
 စံပယ်ဖူးရယ်လို့ဝတော့မှ မိုးခက... စကားကိုပြန်စပါသည်။

“ကျွန်မကို အိမ်ကယောက်ျားပေးစားနေလို့。”

“ဟာ ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ စောနကပြောနေတယ်ဆိုတာ
 က နာမည်ကိုစိတ်ဝင်စားတာပါ။ တကယ်တမ်း မိန်းမယူရဲတဲ့သတ္တိ
 တော့ မရှိပါဘူးနော် မင်းဒင် ဟုတ်တယ်မလား”

“အင်း ...”

“အာ... ရှင်တို့ကလည်း ထင်ရာမြင်ရာတွေလျှောက်ပြော
 မနေနဲ့... ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး...။-----

“ဪ ... ဂလိုလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဂလို ဂလို”

“ခင်ဗျား...ကိစ္စကြီးကလည်း မုန့်လုံးရေပေါ်လို့ပဲ ဘယ်လိုပဲ
 နှစ်နှစ် ပြန်ပေါ်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ အခုလိုပြောတာကလည်း ရှင်တို့စကားပြော
 တဲ့ပုံကို ကျွန်မရင်းနှီးလာလို့ အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်တာ။ ကူညီပါ
 လို့ပြောတာထက် ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ အကြံဉာဏ်တောင်းတာ
 က ပိုအဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်”

မင်းဒင်ရော အုပ်ဖိုးပါ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းကုတ်သွားကြ

သည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် မင်းဒင်ရောအုပ်ဖိုးပါ တူညီ
မျက်ရသွားတာကတော့ သော်ကကို တွေ့အောင်ရှာဖို့ပင်ဖြစ်သည်။
ဒီနေ့အဖို့ သော်ကနှင့်တွေ့မှပင် ညဘက်ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်နိုင်မည်
ဟု ယူဆရသည်။

မိုးခစိမ်းကို မတွေ့ခင်တုန်းကလည်း အသည်းအသန်ဖြစ်နေ
သော အုပ်ဖိုးတစ်ယောက် တကယ်တမ်းပြဿနာတွေ သယ်လာသော
မိုးခစိမ်းကို မျက်စိရှေ့တွင်မြင်ရသောအခါ၌ ယခင်ကပြောခဲ့ဖူးသော
စကားများကိုပင် ငါတော်တော်ရူးလို့ ပြောခဲ့တာပဲဟုပင် စိတ်၌
မှတ်ထင်နေသည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး ရှိတတ်သောနေရာများ၌ သော်ကကို
လိုက်ရှာပါသော်လည်း မတွေ့သည့်အဆုံး၌ လက်လျှော့တော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ကာ ကိုယ့်အိမ်ကိုပြန်ရန် ခြေလှမ်းများကို ဦးတည်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ...”

“အာ ... သော်က မင်းကိုလိုက်ရှာနေတာ”

“မင်းတို့ကိုတွေ့တယ်။ ငါပါးစပ်မအားသေးလို့ မခေါ်ဘဲ
ထားတာ ...”

“ဒီမှာ ... ငါတို့က နေရာရုံပြီ။ မင်းကိုလိုက်ရှာနေတာ...”

“ဘုရားရေ ... ထူးဆန်းလိုက်တာ ...”

“အေး ... လာကွာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရအောင်”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ သော်က,ကပင်
ဦး၍မှာသည်။

“လက်ဖက်ရည်လေးခွက် ...”

“ဟင် ... ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

“အေးလေ လေးခွက်တောင်”

“ဟားဟား မင်းတို့ခေါ်လာတဲ့ ပြဿနာကောင်ကိုပါ ...
တိုက်ရအောင်လေ”

အုပ်စိုးရောမင်းဒင်ပါ ကြောင်သွားသည်။ ကိုယ်တောင်မပြော
ရသေးဘူး။ ဒီကောင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတုန်းပေါ့။ မင်းဒင်က....

“သော်က မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ ...”

“ငါသိတာ ... လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကတည်းက”

“အွန် ...”

“အရမ်းလည်း မအံ့ဩစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ငါ့ကိုစော်ထွန်း ပြောပြ
တာပါ”

“အော် ...”

အခုမှ အကုန်ဇာတ်ရည်လည်သွားသည်။ စော်ထွန်းဆိုတာ
သူတို့သုံးယောက်နှင့်ခင်သော ကော်ဖီဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းကောင်လေး
ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ငါသိတာအစုံမဟုတ်သေးဘူး။ ကောင်မလေး
နှစ်ယောက်နဲ့ မင်းတို့နဲ့ စကားပြောတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးက

မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုတိုင်ပင်တယ်။ အဲဒါ စော်ထွန်း ငါ့ကိုပြောတာ အကုန်ပဲ”

“အေးဟုတ်တယ်။ အခု အဲဒါတွေတိုင်ပင်မလို့ မင်းကိုလိုက် ရှာနေတာ။ မင်းကဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“ငါဈေးထဲမှာ သံလာဝယ်တာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သေတ္တာလေးတစ်ခု လုပ်မလို့ပါ။ အကြီးကြီးမဟုတ်ပါ ဘူး။ သေးသေးလေးပါပဲ”

“ဘာတွေထွင်ပြန်ပြီလဲ သော်က...ရာ”

“အုပ်စိုး...လောကကြီးမှာ မင်းလိုကောင်တွေများနေလို့ ရယ်ဒီမိုကရေစီ ဈေးကြီးနေတာ”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ သော်ကရယ်”

“အေးပါ ... ငါ့သေတ္တာလေးပြီးမှ မင်းတို့ကိုပြမယ်”

ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်လာချပေးသော စားပွဲထိုး ကောင်လေးကြောင့် စကားဝိုင်းက တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ တကယ် လည်း လေးခွက်လာချပေးသည်။ ထို့ကြောင့်မင်းဒင်က.....

“အဲဒီတစ်ခွက်က ဘယ်သူသောက်မှာလဲ”

“မင်းတို့ခေါ်လာတဲ့ ပြဿနာကောင်သောက်လိမ့်မယ်။ ပြဿနာဆိုတဲ့ကောင်ကြီးကို လေးစားတဲ့သဘောပေါ့ကွာ”

အုပ်စိုးက “သော်ကရေ ပြဿနာကတော့ဒီလိုကွာ” ဟု

ညာဘက်လက်နှင့်ထိတွေ့ခဲ့သော ဘယ်ဘက်လက်ထဲကအိမ်မက်
အစချီကာ မိုးခစိမ်းတို့ပြောပြသောအကြောင်းတွေ အကုန်ပြန်လည်
ဖောက်သည်ချလိုက်သည်။ စကားဆုံးတော့....

“ငါကတော့ သိပ်စိတ်မပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
သူ့အမေက အဲဒီကတိကို လွယ်လွယ်ပေးခဲ့တာမဟုတ်လို့ပဲ။ ပြီးတော့
သူ့သမီးကိုတောင် လိုလိုချင်ချင်နဲ့ သူများလက်ထဲ ထိုးပေးသေးတာပဲ။
မင်းတို့က ဘာတွေစိတ်ပူနေတာလဲ”

မင်းဒင်က စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့်ပြောသည်။ “အေးနော် အဲဒီလို
ကျတော့လည်းဟုတ်တာပဲ”

“ဟုတ်တော့လဲဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်”

စကားကိုရပ်ထားပြီး အုပ်စိုးတစ်ယောက်သောက်မည့်သူမရှိ
သော လက်ဖက်ရည်ခွက်လေးကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“အုပ်စိုး... မင်းကြိုက်နေတာလား။ အဲဒီ မိုးခစိမ်း ဆိုတဲ့
ပြဿနာမလေးကို ...”

“ကြိုက်တယ်လို့လဲမဟုတ်ပါဘူး... သော်ကရာ။ ငါ...
လူပီသချင်လို့ ဖြစ်မှာပါ”

မင်းဒင်က သက်ပြင်းချသည်။ သော်က,ကတော့ စကား
တစ်ခွန်းကို ထပ်ပြောလာသည်။

“အချစ်ဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် အစပဲရှိသေး
တယ်။ နာကျင်မှုတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကို ထုတ်ပြနေပြီ။ ဒါပေမယ့်
ဒီပြဿနာက မိုးခစိမ်းကိစ္စဆိုပေမယ့် မင်းပါနေတော့လည်း ငါတို့

ဒီတိုင်းနေလို့တယ်ရတော့မှာလဲ”

“မင်းဒင်က... အေးပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲစပြီး ဒီလိုနဲ့ပဲ ပြီးသွားမှာပါ”

“ဒါဆို သော်ကနဲ့မင်းနဲ့က ကူညီမယ်ပေါ့”

“အေး”

“ကျေးဇူးပဲကွာ ချောက်ထဲကျတော့မယ့်လူတစ်ယောက်ကို ငါတို့လက်ကမ်းပေးတယ်လို့ သဘောထားကြတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ အုပ်စိုး ချောက်ထဲခုန်ချခွင့်တဲ့မင်းကို ငါတို့က ‘ဆင်းသာသွား။ အောက်မှာ ရေပဲရှိတယ်ဆိုပြီး’ လိမ်လိုက်တဲ့ လူမှိုက်တွေပါကွာ”

မင်းဒင်ရဲ့စကားလည်းဆုံးရော၊ သော်ကနှင့် အုပ်စိုးက သဘောကျပြီးရယ်ပါသည်။ လိုက်မရယ်နိုင်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်လေးကတော့ အပေါ်ယံတင်းနေပြီး စားပွဲရုံပေါ်မှာ ခပ်တည်တည် ထိုင်နေခဲ့သည်။

ဒါပါပဲ။ သူ့ဟာသူပြီးသွားမယ့်ဇာတ်လမ်းထဲမှာ တစ်ခန်းလောက်ဝင်ပါလိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ကန့်လန့်ကာမချခင်ထိတော့ ဇာတ်သိမ်းလှချင်သည်။

ဒါပါပဲလူဆိုတာ။

ကြိုးစထင်လို့ ဆွဲကြည့်လိုက်တာ
အဆုံးကျမှသိတယ်။

ငါ့ဒဏ်ရာပေါ်က
ချုပ်ကြောင်းတွေ
ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

အပိုင်း(၇)

“ဟဲ့ မိုးခ”

“ဘာလဲ”

“နင်ဘယ်လိုစိတ်ကူးမျိုးနဲ့ ဟိုနှစ်ယောက်ကို ပြောပြလိုက်တာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါနင့်ကိုပြောပြမယ်ဟာ နင့်ဟာနင်သုံးသပ်ကြည့်။ နင်သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခါပဲတွေ့ဖူးတာနော် ... ဒါပေမယ့် နင်နဲ့ သူတို့နဲ့ ပြောတဲ့ပုံစံက ရင်းနှီးနေတယ်။ ငါတောင် နင်သူငယ်ချင်းတွေလို့ ထင်လိုက်တာ”

“အေး ... အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်။ ငါက ပွင့်လင်းတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် သူတို့ကို လူကောင်းတွေလို့ယူဆမိတယ်”

“ငါနင့်ကိုယုံပါတယ်ဖူးရယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေတဲ့စကားသံတွေကို ငါသဘောကျတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆီမှာ သူများနဲ့မတူတဲ့ အတွေးအခေါ်မျိုးတွေရှိတယ်ဟ”

“အဲဒါတော့ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ အကူအညီ

ရရင်ရ ... မရရင် သူတို့ထဲကတစ်ယောက်နဲ့ ရည်းစားဖြစ်”

“တော်ပါဟာ”

“နင် နောက်အပတ်ထဲ သူတို့နဲ့ချိန်းထားတာ တကယ် သွားမှာလား”

“အေးလေ သွားမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ နင့်အမေရဲ့သဘောထားကရော”

“အင်း ... ငါထင်တယ်။ ငါ့အမေက ငါ့ကို ငယ်ငယ် ကတည်းက ဒါလုပ်ကိုလုပ်ရမယ်လို့ မပြောခဲ့ဖူးဘူး”

“အခုကြည့်ရတာ တော်တော်လေးကို ကိစ္စကြီးငယ်ရှိခဲ့ဖူး တယ်ထင်တယ်”

“နင့်အဖေကရော ...”

“ဖေဖေကတော့ အဲဒီ ဖေကြီးမောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးကို ကြည့်ရမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မေမေ့ကိုဖေဖေက အရမ်းချစ်တာ ဟာ။ မေမေ့ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်တာကတော့ အမှန်ပဲ”

“နင်ကရော ဖေကြီးမောင်ကို တစ်ကယ်မယူနိုင်ဖူးလား”

“ဖွဲ့ ... အဲလိုမျိုးသာ ကံပါမယ်မှန်းသိရင် ငါ့ကိုကြိုက်နေတဲ့ တောသားကြီးမောင်မြကို ငါ့ကျောင်းမှာကတည်းက အဖြေပြန်ပေး လိုက်ပြီ”

“အေးနော် ... မောင်မြကမှ ပိုပြီးကြည့်ကောင်းမယ်ထင် တယ်”

“ဟားဟား”

“ငါ... အဲဒီဖေကြီးမောင်ကို စိတ်ထဲကနေ အလှတွေပြင် ကြည့်တယ်။ အဆင်မပြေဘူးဟ”

“အောင်မယ် ... မိုးခ နင့်အတွေးထဲမှာတောင် အဲလူကြီးက ရောက်နေပြီပေါ့”

“တော်ပါဟာ။ အဲဒီနာမည်ကြားတာနဲ့ငါမျက်လုံး ငါပိတ် ထားလိုက်ချင်တယ်။ ရှက်လို့”

“ကဲပါ ... နင့်လူကြီးအကြောင်းကိုပြောနေတာနဲ့ ရုံးသွားဖို့ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်”

“အောင်မာ ... မိုးခ ဘယ်တုန်းက ငါ့လူကြီးဖြစ်သွားတာ လဲ”

“နင်လည်းအလကားပဲ။ ပြောတော့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆို လို့ ငါပဲရှိတယ်လေးဘာလေးနဲ့. အဲလူကြီးယူလိုက်ပါဆိုတော့ မယူနိုင် ဘူးတဲ့”

“သူ့ဖင်ကြီးမပြောင်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ အခုဟာက...”

“တော်ပါတော့ဟယ်။ ငါမနက်စာစားချင်စိတ် ပျောက်လာ ပြီ”

မိုးခစိမ်းနှင့် စံပယ်ဖူးတို့ ကျောင်းပြီးကတည်းက အားယား နေခြင်းကို ကြည့်မရသော စံပယ်ဖူး၏မိခင်က အလုပ်လုပ်စေချင် သောကြောင့် ဤရုံးခန်းကို ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စံပယ်ဖူး၏

မိခင်သည် နိုင်ငံခြားတွင် အခြေကျနေပြီဖြစ်သောကြောင့် နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ အမျိုးသမီးလစဉ်သုံးပစ္စည်းများကို ရန်ကုန်သို့ တိုက်ရိုက်တင်သွင်းကာ မိုးခစိမ်းနှင့် စံပယ်ဖူးတို့ကို ဦးစီး၍ လုပ်ကိုင် စေသည်။

ထို့ကြောင့် ဖြန့်ချိဖို့အတွက် မိန်းကလေးဝန်ထမ်းများ အလိုရှိသောကြောင့် သတင်းစာနှင့် ဂျာနယ်ထဲမှနေ၍ ကြော်ငြာထည့် လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ရုံးရောက်တော့ အသစ်ခန့်ထားတဲ့ဝန်ထမ်းတွေ အသင့်ဖြစ် ပြီလို့ပြောလာတဲ့ ဝင့်ဝါကြောင့် အစည်းအဝေးလုပ်မှဖြစ်မည်ဟု စံပယ်ဖူးနှင့်တိုင်ပင်ထားသည်ကို သတိရကာမနက်စာစားချိန်ကို ဘေးဖယ်ထားကာ အစည်းအဝေးကိုစလိုက်ရသည်။

တကယ်တမ်း အလုပ်ထဲသို့စိတ်နှစ်လိုက်သည့်အခါတွင် တော့ အရာအားလုံးကို မေ့သွားခဲ့သည်။ အစည်းအဝေးပြီးသွား၍ ဆာနေသောခိုက်ကိုဖြည့်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် ဝင့်ဝါပြောလာသောစကား ကြောင့် စံပယ်ဖူးရော သူမပါ ဒီနေ့မနက်စာတော့ငတ်ပါပြီဟု ပြိုင်တူ ပြောလိုက်မိလေသည်။

“မိုးခလေး ...”

“ဘာရှင့်”

“အဲ ... ဟို မိုးခကြီး”

“ဟုတ်ပြီ ... အဲလိုခေါ် ရုံးလာတာကိစ္စရှိလို့လား

ကိုဖင်ပြောင်ကြီး”

“ခစ်ခစ်”

မနေ့ခိုင့်တော့၍ထင်သည်။ စံပယ်ဖူး၏ ရယ်သံက ကျယ်ပြန့်သွားသည်။

“အာ ... ဖေကြီးမောင်ပါဗျာ”

“အို ... ဟုတ်သားပဲ။ ကိုဖင်ကြီးပြောင် ဟာဟာ”

စံပယ်ဖူးက ရယ်ရင်းတန်းလန်းနှင့် ဝင်ပြောလာသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောင်တာပါပဲ”

“မနောက်ပါနဲ့ဗျာ။ အဖေပေးတုန်းက နာမည်ကလေးတယ်ဗျာ” ဟု မရှက်မကြောက်ဝင်ပြောလာသော ဖေကြီးမောင်ကိုကြည့်ရင်း ဖိုးခစ်ခစ်ရော စံပယ်ဖူးပါ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ရယ်ရပါသေးသည်။

“ခစ်ခစ် ...” အတွေးပေါက်ပြီးရယ်လိုက်သော စံပယ်ဖူးက ခြေတစ်ကာကာ လက်တစ်ကာကာနှင့် ပြောလာသည်။ ပြောရင်းနှင့် ရယ်နေသောကြောင့် “မြန်မြန်ရယ်ပါဟယ်...”ဟု ဝင်ပြောရသေးသည်။

“ရှင့်နာမည်ကြီးကို ပြောင်းလိုက်ပါလား ...”

“ဘယ်လိုပြောင်းရမှာလဲ”

“တရုတ်မင်းသားလိုလို၊ ကိုးရီးယားမင်းသားလိုလိုပေါ့”

“ဘယ်လိုလဲဟင် ...” ဆိုသော ဖေကြီးမောင်၏ စကားသံများက တုန်တုန်ယင်ယင်နိုင်လှသည်။

“လုံအောင်ဖုန်း”

စံပယ်ဖူး၏ စကားအဆုံးမှာ မိုးခစိမ်းက ပိုးစိုးပက်စက်
ရယ်ပါတော့သည်။

“ဟားဟား မိုက်တယ် မိုက်တယ် ... ဖူး နင်တော်တော်
စဉ်းစားတတ်တာပဲ”

အရယ်ဝတော့မှ လာရင်းကိစ္စကို သတိရသွားသောကြောင့်
စံပယ်ဖူးက ဖေကြီးမောင်ဘက်ကိုလှည့်၍မေးလေသည်။

“ရှင်ကဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟို ... မိုးခကြီးနဲ့ မနက်စာ တူတူစားမလားလို့ပါ”

“အို ... မစားနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မက အပျိုလေးရှင့်...
ပြီးတော့ ရှင်နဲ့လမ်းတွဲလျှောက်ရင် ခွေးလိုက်ဆွဲမှာပေါ့”

“အာဗျာ ... အဲလိုတော့မရက်စက်ပါနဲ့...”

“ရှင်တော်တော်ရူတာပဲ။ ရှင်ကတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လုံလှပြီ
ထင်နေတာကိုး”

“တော်ပါတော့ မိုးခရယ် ငါဆက်မရယ်နိုင်တော့ဘူး။
လိုက်သွားလိုက်မယ်ဟာ။ ဒီလူကြီးက မလိုက်ရင်ပြန်မယ့်ပုံမပေါ်ဘူး”

“အေးဟယ် စိတ်ညစ်ပါတယ်”

“ဒါဆို မိုးခကြီးလိုက်မယ်ပေါ့”

“နေဦး...တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ရှင်နဲ့တော့ အတူတူ တွဲ
မလျှောက်နိုင်ဘူး။ အဲတော့ ကျွန်မတို့ ရှေ့ကလျှောက်မယ်
ရှင်ကနောက်ကလျှောက်”

“ဟုတ်ကဲ့..ဟုတ်ကဲ့.. မနက်စာအတူတူစားရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ အတော်လေးကို ကိုးလိုက်နဲ့ လန့်နိုင်စရာကောင်းလှသည်။ မြို့သူနှစ်ယောက်ဖြစ်သော မိုးခမိမ်းနှင့် စံပယ်ဖူးတို့က မြို့သူပီပီ မုန့်ဟင်းခါးစားသည်။ ဖေကြီးမောင်ဆိုသည့်လူက ပေါင်မုန့်မီးကင်မှာသည်။ မှာသည့်ပုံစံကိုလည်းကြည့်ပါဦး။

“ညီလေး ကိုယ့်ကိုရှင်သုတ်ပေးကွာ။ ပြီးတော့ ဟပ်ဖိုက်ပါလုပ်လိုက်”

စားပွဲထိုးလေးတင်မက သူမတို့နှစ်ယောက်ပါ ကြောင်သွားသည်။ စားပွဲထိုးလေးကတော့ မိတ်ပျက်သွားမှာစိုးသောကြောင့် ထင်သည် ကြိုးစားပြီးပြောရှာသည်။

“အကို ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ ဂျင်းသုပ်မရဘူးခင်ဗျ”

“အာကွာ မင်းကလည်း ပေါင်မုန့်ကို ဂျင်းသုပ်ခိုင်းတာလေ ပြီးတော့ ဟပ်ဖိုက်ပါလုပ်ပေး”

“ပေါင်မုန့်တော့ရတယ်။ အကို ဂျင်းသုပ်ကတော့ တကယ်ကို မရတာပါ”

“အာကွာ ... မင်းနဲ့မပြောတော့ဘူး။ မင်းတို့ဆရာဖြစ်ဖြစ်၊ မန်နေဂျာဖြစ်ဖြစ်ခေါ်လိုက်”

စံပယ်ဖူးက ခပ်တိုးတိုး သတိပေးလာသည်။ ‘ငါတို့ ဝိုင်းပြောင်းထိုင်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်’တဲ့။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါ

သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်တော်လှူထင်ပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုကိုဦးစီးနေသော သူမတို့နှစ်ယောက် အတော်ပင်ခံရပါသည်။ ထို့နောက် စားပွဲထိုးလေးက ဘာပြောလိုက်သည်မသိ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသော လူတစ်ယောက် ခေါင်းကုတ်ပြီးရောက်လာသည်။

“ဘာအလိုရှိပါသလဲ အကို”

“အေးကွာ မင်းကောင်တွေကိုမှာရတာ အဆင်မပြေလို့ကွာ ပေါင်မုန့်ဂျင်သုပ်နဲ့ ဟပ်ဖိုက်ပါကြော်လို့ပြောတာ မရှိဘူးပြောနေလို့။”

“ဟုတ်ကဲ့ အကိုစားချင်တဲ့ပေါင်မုန့်တော့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂျင်းသုပ်နဲ့ ဟပ်ဖိုက်ဆိုတဲ့ဟာကြီးကတော့ မရှိပါဘူး။”

‘ကျွတ်’ ဆိုပြီး ဖေကြီးမောင်တစ်ယောက် ခေါင်းကုတ်ပါသည်။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ရှေ့ထားပြီး ထိုင်နေသော ဖေကြီးမောင်ကတော့ သူ့ကိုအထင်သေးမည်ဆို၍ အတင်းပင် ဂျင်သုပ်ခိုင်းနေတော့၏။

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ဂျင်သုပ်ပေးပါဆိုတာကိုတောင် မသိပဲနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်နေရသေးတယ်”

“ဟဲ့ ... ခံပယ်ဖူး”

“အေး ... ဘာတုန်း”

“သူပြောတဲ့ ဂျင်သုပ်ဆိုတာကြီးကို ငါနည်းနည်း သဘောပေါက်လာသလိုပဲ”

“ငါကတော့ စဉ်းစားလို့ကို မရသေးဘူး”

ကြာလာတော့ သူဘာမှမစားဘဲ ပြန်ရမှာစိုး၍ထင်သည်။
စာရွက်တစ်ရွက်လောက်ဟု တောင်းကာ ရေးချပြသည်။

“မှတ်ထား။ ဒီမှာ ... ဂျေ အေ အမ် (Jam) တွေ့လား။
ပေါင်မုန့်ဂျင်သုပ်လေ”

“ဖရူး ဖရူး”

မိုးခစိမ်းက ရေဇွေးသီး၍ စံပယ်ဖူးက မုန့်ဟင်းရည်သီးသွား
သည်။ တစ်စပ်တည်းပင် ဖေကြီးမောင်၏ အင်္ဂလိပ်စာအသံထွက်ကို
လည်း သေလုမျောပါး လေးစားသွားကြသည်။

“ပြီးတော့ ဟပ်ဖိုက်ဆိုတာ ကြက်ဥကို မကျက်တကျက်
ကြော်တယ်လို့ခေါ်တယ်ကွ။ မင်းတို့ အဲလိုတုံးလို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ပဲ ဖွင့်နိုင်တာ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကြီး စိတ်နာသွားသည်ထင်သည်။
ကောင်တာနောက်ဘက်တွင် ချိတ်ထားသော ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့်ရိုက်ထား
သော ဓါတ်ပုံဘောင်ကြီးကို ဆွဲယူလာပြီး သူမတို့ထိုင်နေသော
ပိုင်းရှေ့တွင် ပစ်ခွဲလိုက်သည်။

“ခွလွမ်း ...”

“ဟ ... ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

ဖေကြီးမောင်၏အမေးကို မဖြေဘဲ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ပိုင်ရှင်ကြီးသည်.. သူမတို့နှစ်ယောက်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး....

“ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စာအဓိကနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာ

ဒါပေမယ့် အခုတော့သိလိုက်ပြီ ဒီဘွဲ့ရထားတာအလကားပဲ”

ပြောပြောပြီးချင်း ဖေကြီးမောင်ကိုလည်း မကြည့်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့လည်းမဝင်ဘဲ တစ်ခြားတစ်နေရာသို့ ထွက်သွားတော့သည်။

ဖေကြီးမောင်ကတော့ ပြတ်သည်။စားပွဲထိုးလေးလာချပေးသော ပေါင်မုန့်ဂျင်းသုပ်ကြီးကိုစားပြီး ဟပ်ဖိုက်ကိုကိုက်ကာ ဒူးနုနုပြီး ထိုင်နေခဲ့သည်။

မိုးခစိမ်းရော စံပယ်ဖူးပါ ခိုင်မာသောစိတ်ဓာတ်များဖြင့် ရုံးသို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်ခါ ဖေကြီးမောင်နှင့် ဘယ်တော့မှ အပြင်မသွားတော့။

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း မေမေ့ကို အရင်ဆီးပြောဖြစ်သည်။

“မေမေ သမီးတော့ ဖေကြီးမောင်ကို လုံးဝမယူနိုင်ဘူး”

“ဟင် ဘာလို့လဲ”

“ရှက်စရာကြီး မေမေရယ်”

“သမီးရယ်”

ဒီနေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို အကုန်ပြန်ပြောပြလိုက်တော့ မေမေရယ်ပါသည်။ ထို့နောက် စကားတစ်ခွန်းကိုဆက်ပြောလာသည်။

“သူ့အဖေ နေ့လယ်ကဖုန်းဆက်တယ်။ သူ့သားက

အိမ်မေ့ရုံနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာတဲ့။ အခု နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုက
သူတို့ဆီမှာလာလုပ်ဖို့ ပြောထားတယ်တဲ့။

မေမေ့ကားအဆုံးမှာ စံပယ်ဖူးကတွေးတွေးဆဆဖြင့် ဝင်
ပြောလာသည်။

“ဟုတ်မယ် ... အန်တီ။ အဲဒါကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ပိုင်ရှင်ကြီး သူ့ဘွဲ့ယူတုန်းကရိုက်ထားတဲ့ ဓါတ်ပုံဘောင်ကြီးကို ရိုက်ခွဲပစ်
လိုက်တာပေါ့”

သံစုံဟစ်စရာ မလိုပါဘူး
 ငါ့ရင်ဘတ်နားမှာကပ်ပြီး
 ပြောရင်တောင်
 ကြားနိုင်တဲ့အစွမ်းတွေ
 ငါ့နှလုံးသားမှာ
 တွယ်ငြိနေပါတယ်။

အပိုင်း(၈)

မိုးသောက်ခဲ့ပြီ။ သူ၏တာဝန်ကို ပျက်ကွက်ခြင်းမရှိခဲ့ဘူး
သော နေမင်းကြီးပင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ စောစောစီးစီးဖုန်းဆက်နှိုးခဲ့
သော အုပ်စိုးကြောင့် မှတ်မိသမျှတွေနှင့် ကျိန်ဆဲရင်း နှိုးထလာခဲ့ရသော
သော်က၏ မနက်ခင်းသည် မင်္ဂလာရှိနိုင်မည်မထင်တော့။

အိပ်ယာကထပြီး မျက်နှာသစ်သွားတိုက်လုပ်နေတုန်း
မင်းဒင်ရောက်ချလာခဲ့သည်။ မင်းဒင်သည်လည်း သော်ကလိုပင် အိမ်ထဲ
စဝင်ကတည်းက အုပ်စိုးအား နည်းမျိုးစုံဖြင့်ကျိန်ဆဲရင်း ရောက်ချလာခဲ့
သည်။

“တကယ့်ကို ဝက်လိုကောင်ပဲကွာ”

“ကဲပါကွာ ... ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ဒီကောင့်အကြောင်း
လည်း သိရဲ့သားနဲ့”

“အေးကွာ မင်းပြီးပြီလား”

“အေး ပြီးပြီ”

“ဒါဆိုလည်းသွားမယ်”

ကော်ဖီဆိုင်လေးကိုရောက်တော့ မျှော်လင့်ထားပြီးတဲ့အတိုင်း အုပ်စိုးကို အခန့်သားတွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတွေ့တော့ စပ်ပြီးပြီးလုပ်ပြသည်။ သော်ကတို့နှစ်ယောက်လုံး တိုင်ပင်ထားသည့် အလား အုပ်စိုးကိုတွေ့သည်နှင့်

“ခွေးမသား....” ဟု ဆဲလေတော့သည်။

ဇော်ထွန်းက ဘာသောက်မလဲဟုလာမေးသောကြောင့် ကော်ဖီပဲလုပ်ကွာဟု ပြောပြီး အုပ်စိုးကိုစကားဆက်၍ပြောသည်။

“မင်းဟာမလေးတွေက လာမှာလား”

“အေး လာမှာပါ။ သူတို့ကိစ္စပဲကွာ လာမှာပေါ့”

“သူတို့ကိစ္စဆိုတာကို မင်းကသိသိကြီးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ကိစ္စဖြစ်အောင် အတင်းလုပ်ရတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတကယ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ။ ငါ့ တစ်သက်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကျိုးမပြုဖူးဘူး။ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိချင်မှရှိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာလောက်ပဲ ငါမျှော်မှန်းတာပါ”

“အေးပေါ့... မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်တယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ ...”

မင်းဒင်ပြောလိုက်သောစကားက အုပ်စိုးကိုရဲ့သလိုဖြစ်နေ

သောကြောင့် သော်က..သဘောကျသွားသည်။

“မျှော်တစ်ကောင်လို ပျာယာမခတ်စမ်းပါနဲ့ကွာ ... ငါတို့ ကူညီမယ် ပြောပြီးပြီဟာကို”

“အေးပါကွာ”

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာပြီးချိန်တွင် ဆိုင်ထဲသို့ မိုးခစိမ်းနှင့် စံပယ်ဖူးတို့ ရောက်ချလာခဲ့သည်။ ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေသော အုပ်စိုးက နေရာချပေးသည်။ မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်မဟုတ်သော လုံးကြီးပေါက် လှများကို ကလေးတွေလိုဆက်ဆံနေသော အုပ်စိုးကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင် သွားသည်။

“ဆောရီးပါရှင် စောင့်နေရတာကြာသွားပြီလား”

“အင်း နာရီဝက်လောက်တော့ရှိပြီ”

အုပ်စိုးမပြောခင် ဝင်ပြောလိုက်သော သော်က၏ စကား ကြောင့် အားနာသွားသောမင်းဒင်က

“ဒါ... ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်း သော်က..လေ။ ဟိုတစ်နေ့ က မပါလာဘူး”

မဆိုင်သောစကားများကိုပြောနေသော မင်းဒင်နှင့် ပျာယာ ခတ်နေသော အုပ်စိုးကိုကြည့်ပြီး သော်ကတွေးနေသည်။ ငါ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်တော့ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားပြီထင်သည်။

“ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပြောပြီးလို့ သိပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဆီက ဘယ်လိုအကြံဉာဏ်မျိုး ပေးစေချင်လဲ”

မိုးခစိမ်းတစ်ယောက် တွေးနေမိသည်။ ငါလူရွေးမမှားဘူး။
သူတို့ဆီမှာ သူများနဲ့မတူတဲ့ အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေရှိနိုင်တယ်။

“ဒီလိုပါ ကိစ္စကတော့ ရှင်သိပြီးတဲ့အတိုင်းပဲ။ ပြတ်ပြတ်
သားသားပြောရရင်တော့ အဲဒီလူကြီးကို လုံးဝမယူနိုင်တာအမှန်ပဲ”
‘အင်း’ဟု သော်က,က စကားထောက်ပေးသည်။

“ဒါပေမယ့် မေမေ့ကို တစ်ချိန်တုန်းက အကူအညီပေးခဲ့ဖူး
တာကလည်း ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ မေမေ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း
ပေးထားပြီးသားကတိကို လွယ်လွယ်နဲ့မဖျက်ချင်ဘူး။ ကျွန်မကို
စိတ်ချလက်ချ ထည့်ပေးနိုင်လောက်တဲ့အထိ မဟုတ်ပေမယ့်
သူ့ရဲ့သစ္စာတရားကိုတော့ သူကြောက်နေတယ်။

“အင်း ... ခင်ဗျားအမေလုပ်တာမှန်ပါတယ်”

“မှန်တယ်ဆိုတိုင်းလည်း မျက်စိစုံမှိတ်ပြီးမလျှောက်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ”

“သူ့ကျွန်မကို စိတ်ကုန်သွားတာမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူဘာသာ
သူ နောက်တစ်ယောက်တွေ့သွားတာမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတာတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ ဖေကြီးမောင်
ဆိုတဲ့လူက ခင်ဗျားကို အသေရရအရှင်ရရပဲလား”

“အဲလို ဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ကျွန်တော်တို့စဉ်းစားရမှာက အဲလိုမျိုးဖြစ်တယ်
ဆိုတာ သူ့အဖေရဲ့တွန်းအားကြောင့်လား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုယ်တိုင်

က စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်ခဲ့တာမျိုးလား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့စုံစမ်းလိုက်မယ်။ အဲဒီ ဖေ့ကြီးမောင်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ လိပ်စာလေးတော့ပေး။ ပြီးတော့ အရေးကြီးတာတစ်ခု မေးစရာရှိ တယ်။ ခင်ဗျားအမေက.. ကတိတစ်ခုကြောင့်လား... ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားကို တကယ်သဘောတူချင်နေတာလား။ ကျွန်တော် ဘာလို့ မေးရလည်းဆိုတော့ အရင်တည်းက သဘောတူချင်နေတာဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါဆိုလွယ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဆို...ရှင်တို့ကူညီမယ်ပေါ့”

“အင်း ... စကားမစပ်။ ခင်ဗျားအိမ်ဖုံးနံပါတ်လေးတော့ ပေးခဲ့ပါ။ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိရင် ဆက်သွယ်လို့ရတာပေါ့”

မိုးခစိမ်းရော စံပယ်ဖူးပါ ဝမ်းသာသွားကြသည်။ခေါင်း နှစ်လုံးတည်းနှင့် စဉ်းစားရတာထက်စာလျှင် ခေါင်းလေးခေါင်း ပြိုင်ပြီး စဉ်းစားသည်က ပို၍ထိရောက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးခစိမ်းရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားသည်။

စံပယ်ဖူးက ... “ကဲ ... ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့အနေနဲ့ ဒီဝိုင်းကိုရှင်းပေးမယ်”

မိုးခကလည်း... “ဟုတ်ပါတယ်။ အဆင်ပြေသည်ဖြစ်စေ

မပြေသည်ဖြစ်စေ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်မမှာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ထပ်ရသွားတာပေါ့။ ရော့.. ဒါက .. ကျွန်မရဲ့လိပ်စာကဒ်...”

မိုးခစိမ်းနှင့် စံပယ်ဖူးတို့ပြန်သွားချိန်ထိ သော်ကတို့ သုံးယောက်ကတော့ ထိုင်နေဆဲဖြစ်သည်။ မင်းဒင်က ...

“သော်က မင်းဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ”

“အခုစဉ်းစားမိသလောက်ကတော့ မင်းနဲ့အုပ်စိုးက အဲဒီ ဖေကြီးမောင်အကြောင်းကို စုံစမ်း လိုအပ်ရင် ခင်အောင်ပေါင်းလိုက်”

“ဒါဆို မင်းကရော ...”

“အုပ်စိုး မတိမ်နဲ့ကွာ။ ငါတို့သုံးယောက်စလုံး အတူတူ လှုပ်ရှားမှတော့ တစ်ခြားထောင့်တစ်ခုကနေ လုပ်စရာကြုံလာခဲ့ရင် လှုပ်ရှားဖို့လူမရှိတော့ဘူး။ ပြီးအောင်ကြည့်ကွာ။ ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ စာတ်သိမ်းသွားတယ်ဆိုတာတော့ မရှိသေးဘူး”

မင်းဒင်က... “တော်တော်အပူအပင်များတဲ့ကိစ္စကြီးကွာ”

“ချစ်တယ်ဆိုတာ..ကိုယ့်နားထင်ကိုယ် သေနတ်နဲ့ပြန်ချိန် ထားရတဲ့အလုပ်ကြီးကွ”

“အုပ်စိုး... မင်းကရော...”

“ငါက.. အပူအပင်လိုချင်ဘူးကွ။ တကယ်တမ်း မိုးခစိမ်းက သူ့ကိုယူပါလို့ ပြောလာခဲ့ရင်တော့ ငါထွက်ပြေးမိမလားမသိဘူး”

“ကောင်းပါတယ်”

သော်ကတစ်ယောက် အုပ်စိုး၏ ပြောစကားများကို ထောက်ခံလိုက်ပြီးနောက် လေးနက်တည်ကြည်သောအသွင်ဖြင့် ဆက်ပြောလာသည်။

“လောကကြီးမှာ အဝင်ဝင်ကျမဖြစ်တာတွေကို အတင်းကြီး ဆွဲစေလို့မရနိုင်ဘူး။ ငါတို့လုပ်ပေးနိုင်တာကိုပဲ ငါတို့လုပ်ပေးလိုက်ကြတာ ကောင်းပါတယ်”

မင်းဒင်ကမေးလာတယ်။ “စကားမစပ်ကွာ...သစ္စာတရား ဆိုတာကြီးကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ကိုယ့်လက်ကို ... နောက်ပြန်ကြိုးတုပ်နေသလိုပဲ”

“ဒါကတော့ လက်ရှိအနေအထားကိုကြည့်ပြီး မင်းကပြောတာ အုပ်စိုးရ... ။ မင်းပြောသလိုပဲပြောရရင် သစ္စာတရားက ချည်ဖို့ခက်သလို ဖြေဖို့လည်းခက်တယ်ဆိုတာပဲ”

သော်က၏စကားအဆုံးတွင် မင်းဒင်ရော အုပ်စိုးပါ ငြိမ်ကျသွားသည်။ စဉ်းစားနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ လောကတွင် အခက်ဆုံးအလုပ်သည် သစ္စာတရားဟု အမည်ရသော ကိုယ့်လက်ကိုယ် နောက်ပြန်ကြိုးတုပ်ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဖြည့်ဖို့လည်း အင်မတန်ခက်ခဲနိုင်သောအရာဖြစ်သည်။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ အစကတည်းက ပြေလျော့စွာချည်နှောင်ထားခဲ့မည်ဆိုလျှင်

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ချည်ခဲ့ပြီးပြီ။
 ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ပါဘူး။ ငါ့အံ့ဂုက်ထဲမှာတော့
 ဓါးထက်ထက်တစ်ချောင်းက
 ရှိနှင့်ပြီးသားပါ။

အပိုင်း(၉)

“ဟဲ့ ... သူတို့ ငါ့ကိစ္စကို ရှင်းနိုင်မယ်ထင်လား”

“အင်း ... ထင်တာပဲ”

“နင် အဲဒီသော်ကဆိုတဲ့လူကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ဖွက်ထားတဲ့ဓားတစ်ချောင်းလို့ မြင်တယ်”

“နင့်ကိုကြိုက်လိုက်ရင်လည်း တစ်ခါထဲကိစ္စပြတ်ရော”

“ငါကမျှော်လင့်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့သုံးယောက်
က သပ်သပ်ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ ခွဲထွက်နေကြတာဟာ”

“နင်ကလည်း မျှော်လင့်ချင်ပါတယ်တောင် ဖြစ်ရသေး
တယ်”

“သဘောပြောတာပါဟာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ...။ နင့်ကိစ္စကြီးကို အဆင်ပြေစွာနဲ့
အဆုံးသတ်သွားခဲ့ရင်ပဲ ကောင်းပါပြီဟာ”

“အေးဟာ... အခုတစ်လော ဦးအံမောင်ဆိုတဲ့လူကြီးက

လည်း သတိရလို့ဖုန်းဆက်သလိုလို မိအားပေးသလိုလိုနဲ့။ မေမေကလည်း စိတ်ကတစ်မျိုးဟာ ငါက မဆီမဆိုင်ကြားကဆားညပ်နေတာ”

“အေးဟယ် ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ နင့်အစားသာ ငါယူလိုက်ချင်တော့တယ်”

“တကယ်လား ...”

“နောက်တာ ... အဟီး”

“နင်သာယူမယ်ဆို ငါရမယ့်အမွေတွေ နင့်ကိုအကုန်ပေးမယ်ဟာ”

“ဟေ့အေး... လုံးဝပဲ”

“နင်ကလည်းဟာ”

“စိတ်မပူပါနဲ့. နင့်ကိစ္စအဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“အေးပေါ့... အခုချိန်မှာတော့ နင်ပြောသလိုပဲဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

“အခု ငါတို့လုပ်ရမှာက အုပ်စိုးတို့ကို လိုတဲ့အကူအညီပေးဖို့ပဲ။ ပြီးတော့ သော်က နင့်ကိုပြောတယ်မဟုတ်လား။ ဖေကြီးမောင်ကို အဆင်ပြေအောင်ပေါင်းဖို့.”

“အေး ... ပြောတာကတော့လွယ်တယ်ဟ။ ဟိုတစ်ခါလို အံ့မခန်းအကွက်တွေထုတ်ပြရင်... ငါကထပ်ပြီး အရှက်ကွဲဦးမှာဟ။ ဒီလူကြီးနဲ့တော့ ငါစိတ်ညစ်ပါတယ်”

“နင်ကလည်း ငါလည်း နှင့်ဘေးမှာရှိတာပဲ။ အခြေအနေ
မကောင်းတော့လည်း ငါတို့ထွက်ပြေးလို့ရတာပဲ”

စံပယ်ဖူးပြောတဲ့စကားအဆုံးမှာ မိုးစစ်မ်းတစ်ယောက်
သဘောကျပြီး ရယ်ပါတော့သည်။

အုပ်စိုးနှင့်မင်းဒင်တို့ ဒီနေရာတွင်ရပ်နေသည်မှာ တစ်နာရီ
ကျော်ကျော်ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ ထိုင်စရာနေရာမရှိသော ထိုနေရာကြီးကို
မင်းဒင်က သင်္ချိုင်းကုန်းဟု မှတ်ချက်ချပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေရှိသော်လည်း ဖေကြီးမောင်အား မျက်စိပြတ်
သွားမည်စိုး၍ မသွားရဲ။

“ဟေ့ကောင် ထွက်လာပြီကွ”

“အေးတော်တော်လေးကို ရုပ်ထွက်မသန့်တာ”

“အေးလေ ... ငါမိန်းမယူလို့ ကလေးရခဲ့ရင် ဖေကြီးမောင်
ကို ဓါတ်ပုံမရရအောင်ရိုက်ရမယ်”

မင်းဒင်ကြောင်သွားသည်။ အုပ်စိုးဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့်
ပြောလိုက်သလဲဆိုတာကို တကယ်ပင်မသိလိုက်။

“ဘာလုပ်ဖို့လည်းဟာ မင်းက”

“ငါ့ကလေးငိုနေရင် မငိုနဲ့တိတ်တိတ် သရဲကိုက်လိမ့်မယ်
လို့ မပြောတော့ဘူးလေ။ ဖေကြီးမောင်ရဲ့ ဓါတ်ပုံကိုပြပြီး ‘တွေ့လား
မတိတ်ရင်ဒီကောင်ကြီးကိုက်လိမ့်မယ်’ ဆိုပြီး...လုပ်မယ်လေ”

“ဟားဟာ ပိုင်တယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့်... ဒီကောင်ကြီး

အဲဒီအချိန်ထိ ပြောင်နေဦးမယ်ထင်တာပဲ”

“နေဦး ဒီကောင်ကြီး ဘယ်သွားမယ်ထင်လဲ”

“ငါလည်း ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလည်းကွ”

“ဒါဆိုလည်း လိုက်ကြည့်မယ်ကွာ”

မင်းဒင်နှင့်အုပ်စိုးတို့ တော်တော်ကြာအောင်လျှောက်လာပြီး
နောက်လမ်းကွေ့ တစ်နေရာအရောက်တွင် ဖေကြီးမောင်သည် သူ၏
ခြေလှမ်းများကို ရုတ်တရက်ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး မင်းဒင်တို့ရှိရာဘက်ကို
တစ်ချက်ကြည့်ကာ လမ်းချိုးထဲသို့ လှစ်စနဲပြေးဝင်သွားသည်။

မင်းဒင်ရော အုပ်စိုးပါ ရင်ထိတ်သွားကြသည်။ ဖေကြီးမောင်
တစ်ယောက် သူတို့နှစ်ယောက်လိုက်လာသည်ကို သိသွားပြီထင်သည်။
အုပ်စိုးက.....

“ဘာဆက်လုပ်မလဲ မင်းဒင်...”

“ဆက်လိုက်ကြမယ်ကွာ။ မသကာရန်ဖြစ်ဦး နှစ်ယောက်
တစ်ယောက်ပဲဟာကို ...”

“အေးကွာ... လာကွာ...”

နှစ်ယောက်သား ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဖေကြီးမောင်ချိုးကွေ့
သွားသော လမ်းချိုးနားသို့ ရောက်အောင်လာခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်
စလုံး အကြိတ်ပြီးတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကွာဆိုပြီး လမ်းထဲသို့အချိုး...
နံရံကိုအကွယ်ယူ၍ မတ်တပ်ကြီးရပ်ကာ အပေါ်သွားနေသော
ဖေကြီးမောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖေကြီးမောင်သည်လည်း သူတို့

နှစ်ယောက်ကိုမြင်သွားပြီး လန့်သွားသည်ထင်သည်။ ထို့နောက် မည်သို့ဖြစ်သွားသည်မသိ။ဖေကြီးမောင်ထံမှ အသံနက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“အား ... ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာလာ လုပ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားကရော ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ငါ... အောင့်လို့မရတော့လို့ကွ...”

မင်းဒင်က အုပ်စိုးကို တိုးတိုးလေးလှမ်းပြောသည်။

“ဒီဘဲကြီး ဒညင်းသီးတွေ စွတ်စားထားလားမသိဘူး”

“ပြောတတ်ပါဘူးကွာ...”

ကိစ္စပြီးသွားသော ဖေကြီးမောင်က ယခုမှ မင်းဒင်တို့ကို သတိရ၍ထင်သည်။

“မင်းတို့က...ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကြည့်မရတော့သည့်အဆုံးတွင် အုပ်စိုးက ...

“အစတုန်းကတော့ အစ်ကိုကြီးကိုရိုက်ပြီး ပိုက်ဆံတွေလု မလို့ အခုတော့မလုချင်တော့ဘူး”

ဖေကြီးမောင်တင်မဟုတ် မင်းဒင်ပါ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဘယ်လိုများ ဉာဏ်ကွန့်ပြီး ပြောထွက်သွားသည့်စကားလည်း ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ကို မရတော့ပါ။ ဖေကြီးမောင်က သူ့ထံတွင်ပါလာသော ပိုက်ဆံအိတ်အကြီးကြီးကို ကျစ်လျစ်စွာကိုင်တွယ်လိုက်ပြီး.....

“ဒါဆို မင်းတို့က လူဆိုးတွေပေါ့”

“ဓားထုတ်ပြပါတယ်ဆိုမှ ခဲတံမရှိဘူး လာပြောနေတယ်”
မနေနိုင်တော့တဲ့အဆုံးမှာ မင်းဒင်ကဝင်ပြောရတော့သည်။

“အရင်တုန်းကတော့ လူဆိုးတွေဆိုတာ ဟုတ်တယ်။
ဒါပေမယ့် အခုအကိုကြီးနဲ့တွေ့လိုက်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ မဆိုးချင်တော့
ဘူး။ အကိုကြီးလိုပဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ နေထိုင်တဲ့လူတွေဖြစ်ချင်
သွားတယ်”

အညာကိုကိုင်လိုက်ချင်းမဟုတ်သော်လည်း အမှည့်လွန်နေ
သောကြောင့် ထိတာနှင့်ပင် ကြွေကျလာခဲ့၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က... ငါလိုဖြစ်ချင်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...အကိုကြီး”

“လွယ်တဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့သိပါတယ်”

“ဒီလိုလုပ်ကွာ အခုတော့ ငါမအားသေးဘူး။ မနက်ဖြန်
ညနေပိုင်းကို တာမွေအပိုင်ထိပ်က ဆိုင်(.....)မှာ ငါရှိနေမယ်။
ခြောက်နာရီကျော်လောက်ဆို ရောက်ပြီ။ မင်းတို့လာခဲ့ကြပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အကိုကြီး ဝမ်းသာပါတယ်အကိုကြီး”

“လာခဲ့ပါ့မယ် အကိုကြီး”

“အေးကွာ ဒါဆိုလည်း ငါသွားဦးမယ်။ ကောင်မလေး
စောင့်နေပြီကွ။ နောက်ကျလို့ ငါ့ကိုစိတ်ကောက်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အကိုကြီး သွားပါတော့ အကိုကြီး။ အကို
မသွားလည်း ကျွန်တော်တို့သွားတော့မယ်အကိုကြီး”

“ဟမ် ...”

ပြောချင်တာပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားခဲ့သော သူတို့
နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဖေကြီးမောင်က မှတ်ချက်ချသည်။

“လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အရမ်းလွယ်ကူတယ်
လို့ ဒီကောင်တွေထင်နေတာလား မသိပါဘူး”

ရပ်ကွက်ထဲပြန်ရောက်တော့ လမ်းထိပ်ကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်
တွင် သော်ကကို ဦးစွာတွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းက ဒီမှာလာနပ်နေတာကိုး...”

“အေး...မင်းတို့ကတော့ ဟိုမှာပြီလာကြတယ်မှလား...”

“ဟင်...မင်းစကားကြီးကလဲ”

“အလကားစတာပါ အုပ်စိုးရာ.....အဆင်ပြေခဲ့လား”

“အရူးတစ်ကောင်လောက်တော့ ပြောရဆိုရ လက်ပေါက်
မကပ်ဘူးပေါ့ကွာ”

အုပ်စိုး၏စကားကို မင်းဒင်ကဝင်ပြောလာသည်။

“ဒါပေမယ့် အရူးတစ်ကောင်လောက်နီးနီးပဲ”

အုပ်စိုးက ကြုံတွေ့လာခဲ့တာတွေအကုန်လုံးကို သော်က
အားဖောက်သည်ချသည်။ စကားဆုံးတော့ သော်ကက အရယ်
တစ်ဝက်ဖြင့် ဖေကြီးမောင်အား မှတ်ချက်ချသည်။

“အဲဒီ... ဆရာလုပ်ချင်တဲ့စိတ်က သူ့ကိုဒုက္ခပေးတော့မယ် ဆိုတာ... သူမသိသေးဘူးကိုး”

“ဒါနဲ့ သော်က”

“ဧ... ”

“ဒါက ဘာလေးလဲ ...”

“သေတ္တာလေးပါကွာ ...”

အုပ်စိုးကသော်က၏အဖြေကိုသဘောမကျစွာဖြင့်သေတ္တာ လေးကိုကိုင်ကြည့်သည်။ ထို့နောက်

“အထဲမှာ ဘာရှိလဲ။ ငါဖွင့်ကြည့်လို့ရမှလား...”

အုပ်စိုး၏စကားအဆုံးမှာ သော်ကက သေတ္တာလေးကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး...

“အထဲမှာ မင်းရဲ့ကံကြမ္မာရှိတယ်အုပ်စိုး မင်းဖွင့်ကြည့်လိုက် လို့လည်း မင်းရဲ့ကံကြမ္မာကို မင်းပြောင်းလဲလို့ရတာမှမဟုတ်တာ”

“ဒါဆို မင်းကဘာလုပ်ဖို့ထားတာလဲ”

“ကိုယ့် ကံကြမ္မာကိုယ်မသိတဲ့လူတွေနဲ့တွေ့ရင် ပြရအောင် လို့ပါ။ ငါမင်းတို့ကိုမပြဘူးဆိုတာက မင်းတို့အတွက် မလိုအပ်ဖူးလို့ ယူဆလို့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတို့သုံးယောက်အတွက် ကံကြမ္မာဆိုတာ မလိုအပ်သေးလို့ပဲ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် လိုအပ်တယ်လို့ယူဆတဲ့နေ့ရောက်ရင် ငါဆီကနေလာယူပြီးကြည့်ကြ”

သူရဲကောင်းလုပ်ပြီး
ဝင်ကယ်တာပါ။
ပိတ်ကားပေါ်ရောက်မှ
သိတယ်။
ငါက လူကြမ်းဝတ်နဲ့ပေါ့။

အပိုင်း(၁၀)

“ဟဲ့....ဖူး ငါ့ဆီမြန်မြန်လာစမ်းပါ။ အရေးကြီးလို့ မြန်မြန်လာနော်”

ရေးကြီးသုတ်ပျာနိုင်လှသော မိုးခစိမ်း၏အသံကြောင့် အိပ်ရေးမဝသော မျက်လုံးများပင် ပြူးကျယ်သွားခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် တဘက်မှ ဖုန်းချပြီးချင်းရေမိုးရိုး အဝတ်အစားလဲကာ မိုးခ၏အိမ်သို့ ကမန်းကတန်း လာခဲ့ရသည်။

မိုးခ၏ ခြံထဲတွင် ကားနှစ်စီးရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင်အိမ်ထဲသို့ရောက်သောအခါဧည့်ခန်းထဲတွင်ထိုင်ကာ စကားပြောနေသော လူစိမ်းတစ်ဦး၊ ဖေကြီးမောင်နှင့် မိုးခ၏မိဘများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမကိုတွေ့တော့ မိုးခအမေက...

“အပေါ်တက်သွားလိုက် သမီး။ မိုးခတစ်ယောက်ကတော့ မထသေးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... အန်တီ သမီးတက်သွားလိုက်မယ်”

အန်တီရော ဦးရော မျက်နှာမကောင်းတာကတော့ သေချာ

သည်။ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာတော့ မိုးခန့်ငွေ့မှပင် သိရတော့မည်။

“ဟဲ့...မိုးခ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ့ကိုလာတောင်းကြတာဟေ့။ မေမေတို့ကလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘာပြောရမှန်းမသိဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဟာ... ဘယ်လိုကြီးလဲဟာ”

သူမပင် မိုးခစိမ်းနှင့်အတူလိုက်ပြီး စိတ်မောသွားသည်။
မိုးခက စကားကိုဆက်ပြောသည်။

“ဘယ်လောက်တောင် ချမ်းသာလည်းတော့မသိဘူး။ အခု လာတာတောင် ကားကတစ်ယောက်တစ်စီးနဲ့”

“ချမ်းသာတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲဟာ... နင်တို့လည်း မရှိတဲ့လူတွေမှမဟုတ်တာ”

“မေမေတို့ကတော့ ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲမသိဘူး”

“စိတ်အေးအေးထားပါ...မိုးခရယ် အုပ်စိုးတို့သုံးယောက် ငါတို့ကိုကူညီမှာပဲ အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“ငါလည်း အဲလိုပဲဆုတောင်းပါတယ်။ ငါတို့ညနေကျရင် သော်ကတို့ဆီသွားရအောင်ဟာ နော်”

“အေးပါ..သွားတာပေါ့”

ခဏကြာတော့ ခြံထဲမှ ကားစက်နှိုးသံများကြားလိုက်ရ သည်။ အားလုံးထွက်သွားတော့မှမိုးခက

“အောက်ဆင်းရအောင်....”

“အေး အခြေအနေလေးဘာလေးသိရတာပေါ့”

အောက်ထပ်ရောက်တော့ ဖေဖေနှင့်မေမေ စကားများနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းကွာ ဘယ်လိုကောင်မျိုးလက်ထဲကို ငါ့သမီးကို ထည့်ပေးမလို့လဲ။ ပြီးတော့ သစ္စာမဲ့တယ်ပြောရအောင် သမီးတစ်ယောက်လုံးကို မင်းရဲ့သစ္စာတရားကြီးနဲ့ လဲမယ်ပေါ့။ ဘာတွေများ သုံးစားလို့ရလို့လဲ”

“ရှင်အဲလိုမပြောနဲ့...” မေမေက စကားကိုဆုံးအောင် ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငိုပါသည်။ “ရိုးရိုးလေးနဲ့ ပြီးသွားရမည့်ကိစ္စကို ဘာတွေထွင်မှန်းမသိဘူး” ဆိုတဲ့ ဖေဖေရဲ့စကားသံက အခန်းထဲမှာ ပျံ့လွင့်နေတော့သည်။

“ရှင်သမီးကိုချစ်သလို ကျွန်မလည်းချစ်တာပဲ။ သမီးကို ပညာတွေတတ်အောင် သင်ထားပေးတာ။ အဲလိုလူမျိုးနဲ့ ပေးစားဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်...” ဆိုပြီး မေမေထပ်ငိုပါသည်။ ဖေဖေလည်း ကြံရာမရသည့်အပြင် ဒေါသပါထွက်နေသဖြင့် တောက်ခတ်သံတစ်ချက် ခပ်ပြင်ပြင်းပြုပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

“ကဲပါ...မေမေရယ် ငိုမနေပါနဲ့တော့။ မေမေကို သမီးနားလည်ပါတယ်”

“သမီးရယ် မေမေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

စံပယ်ဖူးတစ်ယောက် အခန်းထောင့်မှနေပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး

စဉ်းစားနေမိသည်။ မိုးခစိမ်းအဖေပြောသွားတာလည်း မှန်သည်။
တစ်ကယ်တော့ ဘာမှမဟုတ်သည့်ကိစ္စပင်။ ယနေ့ခေတ်တွင် သစ္စာ
တရားဆိုသည်မှာ အဟောင်းထည်ပစ္စည်းဖြစ်နေပြီ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ အန်တီတစ်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲစရာ
ဖြစ်နေရခြင်းကိုပဲ တွေးနေရသည်။ ကြာလာတော့ ကိုယ်တိုင်ပါ
ခေါင်းတွေမူးလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးခတို့သားအမိကို ထားခဲ့ကာ
အပေါ်ထပ်ရှိ မိုးခအခန်းထဲသို့ တက်လာလိုက်တော့သည်။

ဆုတောင်းစရာတစ်ခုပဲရှိသည်။ ဒီပြဿနာတွေအားလုံးကို
သော်ကတို့ဖြေရှင်းနိုင်ပါစေလို့။

နေဝင်ရီတရောအချိန်ဆိုလည်း ဟုတ်သည်။ ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်ဟုလည်း ခေါ်လိုရသည်။ ထိုသို့သော အချိန်မျိုးတွင် မြူးထူးပျော်ရွှင်နေသော ငှက်ပေါင်းစုံတို့သည် ဝင်လုဆဲနေမင်းကြီးကို နှုတ်ဆက်သလိုရှိနေခဲ့သည်။

နေဝင်တာလည်းမသိ။ ညီအစ်ကိုမှန်းလည်းမသိသော လူတစ်ယောက်ကတော့ ဘီယာဆိုင်ထဲတွင် အလကားရသည့်လေကို အသုံးပြု၍ အာပေါင်အာရင်းသန်စွာ ပြောဆိုနေလေသည်။ ထိုလူ၏ ဘီယာခွက် ကုန်ခါနီးတိုင်း နောက်တစ်ခွက်ဟုအော်ကာ တရစပ်မှာပေး နေသောလူနှစ်ယောက်ကလည်း ထိုလူ၏ ဘေးနားတွင် အလုပ်ကျွေး ပြုနေကြ၏။

အားလုံးသိကြသည့်အတိုင်း တစ်ယောက်က ဖေကြီးမောင် ဖြစ်ပြီး ကျန်နှစ်ယောက်က မင်းဒင်နှင့်အုပ်စိုးတို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။ ပြောနေကြသော အကြောင်းအရာများကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အား လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်စေရန် သွန်သင်ဆုံးမနေသော သင်ခန်းစာများ ပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကြားညပ်ပြီးပြောချလိုက်သော ဖေကြီးမောင်၏

အင်္ဂလိပ်စာကြွယ်ဝမှုကလည်း အံ့မခန်းပင်ဖြစ်သည်။ မင်းဒင်ကတော့ စိတ်ညစ်နေလေပြီ။ သိချင်သောအကြောင်းအရာများကို ယခုထိ မသိရသေးဘဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော အကြောင်းအရာများကိုသာ နားအလေးခံပြီး နားထောင်နေကြရသည်။

အုပ်စိုးကတော့ လိုချင်တာကိုရအောင်ယူမည်ဆိုသော စွဲဖြင့် ဖေကြီးမောင်၏အလစ်ကို ကြွက်တစ်ကောင်၏အမြီးကုပ်သည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် စောင့်နေလေသည်။

ကြာလာတော့ မင်းဒင်တစ်ယောက် စိတ်ပေါက်လာသည် ထင်သည်။ ဟုတ်တာတွေရော မဟုတ်တာတွေရော လျှောက်မေးသည်။ များသောအားဖြင့် မင်းဒင်က မဟုတ်တာတွေမေးပြီး ဖေကြီးမောင်က မဟုတ်တာတွေဘဲ ပြန်ဖြေသည်။ တစ်ချို့တွင် ဖေကြီးမောင်က အာလေးလျှာလေးအသံကြီးဖြင့် အုပ်စိုးတို့ကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီးမေးလာသည်။

ဘာကိုမေးချင်မှန်းတော့ နှစ်ယောက်စလုံးတစ်ကယ်ကို မသိချေ။

“How Big Are You” တဲ့။

အမေးခံရသောအုပ်စိုးက ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားကာ သူ့လက်ကို တစ်နေရာရာတွင် အုပ်ထားလိုက်လေသည်။ သူမေးတာကို ပြန်မဖြေသောအုပ်စိုးကိုကြည့်ပြီး ကျွတ်ခနဲ စုပ်တစ်ချက်သပ်လိုက်ကာ မင်းဒင်ဘက်ကိုလှည့်ပြီးမေးပြန်သည်။

“How Big Are You”

မင်းဒင်လည်း ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားကာ အုပ်စိုးလုပ်သည့်အတိုင်းပင် တစ်နေရာရာကိုအုပ်ထားလိုက်သည်။ မင်းဒင်လည်း သူမေးတာကိုပြန်မဖြေသောအခါ ဖေကြီးမောင်တစ်ယောက် စိတ်တိုလာလေတော့သည်။ သူ့ဘက်ကကြည့်လျှင် ဒါလေးတောင် မသိရကောင်းလားဆိုသည့် ကရုဏာပါသောဒေါသမျိုး။

“မင်းတို့ ဒါလေးတောင်မသိဘူးလားကွာ။ သူငယ်တန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်မေးရင်တောင် ချက်ချင်းပြန်ဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ကယ်ကို နားမလည်တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ် ဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်းကို တကယ်ကိုနားမလည်တာပါ”

မင်းဒင်နှင့်အုပ်စိုးတို့၏ ပြောစကားများကို ဖေကြီးမောင်တစ်ယောက် စိတ်တိုင်းကျမဖြစ်ပေ။ သို့သော် မသိသူကိုသိအောင်လုပ်ပေးရမည်ဆိုသောစိတ်ဖြင့် သတိသွင်းလိုက်ပြီး စိတ်လျှော့လိုက်သည့်ပုံစံဖြင့်

“ကဲ...မင်းတို့ထဲကတစ်ယောက် ငါ့ကို မေးစမ်းကွာ ငါဖြေပြမယ်”

အုပ်စိုးက သူ့ကိုလက်လာတို့သော မင်းဒင်ကို ဘုကြည့်

ကြည့်ရင်း ဖေကြီးမောင်၏ ဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်းမသိသော မေးခွန်းကို ဖေကြီးမောင်အား ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

“How Big Are You”

အုပ်စိုး၏ အမေးစကားကို ဖေကြီးမောင်က မဆိုင်းမတွပင် ပြန်ဖြေပေးလိုက်သည်။

“I am thirty years old” တဲ့။

အုပ်စိုးရော မင်းဒင်ပါ နေရာတွင်လဲသေချင်စိတ်ပေါက်သွားခဲ့ရသည်။ တော်တော်လေးနက်သော မေးခွန်းပင်ဖြစ်သွားခဲ့သည်ကိုး။

“တောက်... ချိုးကောင်ကြီးပါကွာ။ ဘာတွေမေးမှန်းလဲ မသိဘူး။ ပြီးတော့ သောက်တလွဲတွေကြီးပဲ” အုပ်စိုး၏စကားအဆုံးတွင် မင်းဒင်ကပြောလာခဲ့သည်။

“ငါလည်း သော်ကကိုတွေ့ရင် မေးရမယ်...”

“How Big Are You ဆိုပြီးတော့”

“ဟားဟား မင်းအဲလိုမေးလိုက်တော့မှ သော်က မင်းကို ပုဆိုးလှန်ပြရင် သေပြီနော်”

အုပ်စိုး၏ လှောင်ပြောင်သောစကားအဆုံးတွင် မင်းဒင်က မှတ်ချက်ချသည်။

‘ဂန္ထဝင်သောက်ပေါ ဖေကြီးမောင်’တဲ့

“ကဲပါကွာ မင်းဒင် ငါတို့မြန်မြန်လျှောက်ရအောင်။ ဖိုးစစ်မီးတို့ ရောက်နေလောက်ပြီ”

“အုပ်စိုး မင်းဘာတွေလောနေတာလဲ။ ဒီလမ်းကလျှောက်ရင် ဒီနေရာကိုရောက်မှာပဲ။ ငါတို့နောက်ကျသွားလို့ မြေကြောရွေပြီး လမ်းကြီးပြတ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး”

“အေးပါကွာ”လို့ပဲ ပြောပြီး လမ်းကိုဆက်လျှောက်နေလိုက်ရသည်။ မင်းဒင်ကို ဘာစကားမှဆက်မပြောဖြစ်တော့။ ပြောလိုက်လျှင်လည်း ဘာမှထူးလာမည်မဟုတ်ဆိုတာ ကြုံသိထားပြီးဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ချိန်းထားသည့်ကော်ဖီဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ လူစုံနေပြီဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် မည်သူကမျှ နောက်ကျလိုက်တာကွာဟု မပြောပေ။ ထို့ကြောင့် မင်းဒင်က အုပ်စိုးကို ‘ငါပြောတယ်မလား’ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်သည်။

မိုးစစိမ်းက မနေနိုင်၍ထင်သည်။ အုပ်စိုးထိုင်ထိုင်ချင်းပင် မေးခွန်းတွေစလေတော့သည်။

“ဘာတွေပြောကြလဲ အုပ်စိုး”

“အေးဗျ... သူ့ကိုကြည့်ရတာတော့ အေးဆေးပဲ...။သူ့အဖေ စီစဉ်တယ်ဆိုပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သဘောကျတဲ့ပုံစံလိုမျိုး။

စကားလည်းဆုံးရော သော်က,က ဝင်ပြောလာသည်။

“ဒါကတော့ကွာ သူ့ပုံစံနဲ့ မိုးစစိမ်းလိုမိန်းကလေးမျိုးကို အဖေတို့စီစဉ်တာ ကျွန်တော်ကတော့မယူနိုင်ဘူးလို့ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် အလျှော့ပေးမယ့်ပုံစံမျိုးမရှိဘူး။ သူ့ရအောင်

လက်ထပ်မှာပဲထင်တယ်”

အုပ်စိုးရဲ့စကားအဆုံးမှာ မိုးခတော်တော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ မေမေမျက်နှာကိုလည်း ပြန်မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။ သူမ ဘာလုပ်ရမည်လဲ။

“အဟမ်း ...” သော်က၏ချောင်းဟန်သံကြောင့် မိုးခစိမ်း၏ စိတ်သည် စကားဝိုင်းဆီသို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

“မိုးခစိမ်း ကိုယ်တိုင် သွားတွေ့ကြည့်လိုက်ပါလား။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားအမေတုန်းကလည်း အဲသလိုနည်းနဲ့ပဲ အဆင်ပြေခဲ့တာမဟုတ်လား”

သော်က၏ စကားအဆုံးတွင် မိုးခစိမ်းတစ်ယောက်စဉ်းစားမိသွားခဲ့သည်။

မိုးခစိမ်းနှင့် စံပယ်ဖူးတို့ပြန်သွားသည်အထိ သူတို့သုံးယောက်ကတော့ ကော်ဖီဆိုင်ထဲတွင်ရှိနေကြသေးသည်။

“သော်က ပြောသလိုမျိုးဆို ပြဿနာက လွယ်လွယ်လေးပဲကွ”

အုပ်စိုး၏စကားကို မင်းဒင်ကထောက်ခံသည့် ပုံစံဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ သော်ကက လက်ကာပြပြီးဆက်ပြောသည်။

“ငါကတော့ အဲဒါကို ပြဿနာလို့ မထင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပြဿနာဆိုတာက လွယ်တယ်။ ပုစ္ဆာဆိုတာက ခက်တယ်”

“ဒါဆို ...”

“အေး.... အခုဖြစ်နေတာက ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။မင်းကို ပြောပြမယ်ကွာ။ မင်းဒင် မင်းရဲ့သမီးသာဆိုရင် မင်းဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ”

“ငါကတော့ ပေးစားမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့သစ္စာတရားအတွက်တော့ ငါပဲရှင်းမှာပဲ။ ငါ့သမီးကိုတော့ ဆွဲထည့်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အုပ်စိုး... မင်းကရော”

“သစ္စာတရားဆိုတာ ဈေးပေါပေါနဲ့ရနေတဲ့ ဖိနပ်တစ်ရံလိုပဲပဲကွာ...။ လူတိုင်းစီးနိုင်တာပဲ။ ပြတ်သွားတော့လည်း လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးတော့ တစ်ရံထပ်ဝယ်လို့ရသလိုပဲ”

“အဲလောက်လွယ်တဲ့ကိစ္စကို မိုးခစိမ်းရဲ့အမေက ဘာလို့ရှင်းရခက်နေတာလဲ”

“အေး...ငါပြောတဲ့ပုစ္ဆာဆိုတာ အဲဒါပဲမင်းဒင်... ကိုယ့်သမီးကို မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်နိုင်တဲ့အကြောင်းပြချက်က တော်ရုံနဲ့တော့မကြီးဘူး”

“အင်း”

“ငါတို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ဒီလိုလုပ်ကွာ.....”

ကြက်ဥအစရှာမရတဲ့
ကိုယ်ကတော့စဉ်းစားတယ်။
လူမိုက်ဆန်စွာပဲ
အလယ်ကခွဲပြီး
အနှစ်ကိုယူလိုက်မိတယ်။

အပိုင်း(၁၁)

“မိုးခလေး....”

“ဘာရှင့်.....”

“အဲဟို..မိုးခကြီး”

“ဘာရှင့်....”

“အာ ... ဗျာ ကျွန်တော်ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ဘယ်လိုမှမခေါ်နဲ့.”

“အဲလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့. မိုးခလေးရာ လူကြီးချင်းသဘောတူ
ထားတာပဲဟာ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်... လူကြီးချင်းသဘောတူထားတာ။ ဒါပေမယ့်
လူငယ်ချင်းသဘောတူထားတာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ သဘောတူပြီးသားပါ။ မိုးခကိုလည်း

ချစ်တယ်။ ပြီးတော့ အဖေစကားကိုလည်း နားထောင်ပြီးသားပဲ”

“အေး...ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကိုမချစ်ဘူး”

“ဒါကတော့ ကြာလာရင်ချစ်သွားမှာပဲလေ။ အချိန်က ဆုံးဖြတ်ပေးသွားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မဘက်က ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်တာကတော့ သေချာတယ်”

“လူကြီးတွေမျက်နှာကို ထောက်ပါဦး။ မိုးခလေးရယ်”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မစိတ်ညစ်နေရတာ မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့”

“အခုတော့ မိုးခလေးရဲ့ မေမေစိတ်မကောင်းမဖြစ်တော့ ပါဘူး”

“ရှင်က လိုချင်တဲ့လူပဲ။ ရမယ်ဆိုရင်တော့ စကားဆိုတာ ကြိုက်သလောက်ပြောထွက်တာပဲ။ ဒီလိုလုပ် ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ အပေး အယူတစ်ခုလောက် လုပ်ကြည့်ရအောင်။ ဘယ်လိုလဲ”

“ပြောကြည့်လေ”

“ရှင့်အဖေနဲ့ ကျွန်မအမေတုန်းကလည်း အပေးအယူကြောင့် ပဲ အားလုံးအဆင်ပြေသွားခဲ့တာပဲလေ”

“အဲဒါ... အဖေလေ ကျွန်တော်မဟုတ်ဘူး”

“ရှင့်ကိုကျွန်မပြောကြည့်တာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မမှာ ရည်းစားရှိတယ်။

“ဟား ဟား ဟား ... ရယ်ရတယ်။ မိုးခလေးရယ်...”

မိုးခလေးမှာရည်းစားမရှိတာ ကျွန်တော်သိတာပေါ့”

“သိသိ၊မသိသိ ရှင့်ကိုမယူနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ယူမှာပဲ”

“ယူယူ ... ရှင့်ဘာသာရှင် တစ်ယောက်တည်း ယူနေ ကျွန်မကတော့သွားပြီ”

စိတ်ထဲကနေလည်း ကျိတ်ပြီးပြောနေသည်။ ဘယ်လို တဏှာရူးနဲ့လာပြီး တွေ့နေတယ်မသိဘူး။ ငါ့ဘဝကတော့ ဒီလို ပေါချာချာကောင်လက်ထဲမှာ အဆုံးသတ်တော့မယ်တူပါတယ်”

စိတ်ညစ်နေသောကြောင့် ဘေးနားတွင် စံပယ်ဖူးရှိလျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိပြီး စံပယ်ဖူးကိုခေါ်ကာ တစ်နေရာရာသွားမည် ဟု စိတ်ကူးလျက် သူမအိမ်ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့၏။

သို့သော် မိချောမက ဘယ်တုန်းတည်းက ထွက်သွားသည် မသိ။ အိမ်ရောက်တော့ တံခါးကြီးပိတ်ထားသည်ကိုပဲ တွေ့ရသည်။

တစ်ယောက်တည်းပဲ နေရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် လူရှင်းသောနေရာကို လိုက်ရှာနေမိသည်။ မြေကျွန်းသာရှေ့နား အရောက်တွင် ကန်ပေါင်ပေါ်သို့ ဘူးကြီးတစ်ဘူးကိုလွယ်ကာ တက် သွားသော သော်ကကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အမှီ လိုက်သွားခဲ့သည်။

ကားတံခါးပိတ်ကာ ဆင်းလာသော မိုးခစိမ်းကိုတွေ့သော်

လည်း ဘာမှထူးခြားသည့်ပုံစံမပြပေ။ သူ့ဘူးထဲမှ မြားတံတွေကို ထုတ်ကာ တစ်ချောင်းချင်းရေတွက်နေသည်။

ကိုသော်က....

“အင်း...ကျွန်တော်ကိုတွေ့လို့လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ရှင်ကဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မြားလာပစ်တာ...”

“မင်းဒင်နဲ့အုပ်စိုးရော.....”

“သူတို့နှစ်ယောက် ကိစ္စလေးတွေရှိလို့ မြို့ထဲဘက်ကိုသွားကြတယ်။ စကားမစပ် ဖေကြီးမောင်နဲ့စကားပြောပြီးသွားပြီလား”

“အင်း ... အခုပဲပြောလာတာ”

“ဟုတ်လား... ဘာထူးခြားလဲ။ အဆင်ရောပြေခဲ့လား”

“မပြေပါဘူး။ ဘယ်လိုပြောပြော ကျွန်မကို ယူမယ်ဆိုတာ ကြီးပဲ”

“အင်း... ဒါဆိုတစ်ခုပဲရှိတယ်။ မိုးစစ်မ်းက သူ့ကိုမယူနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုဆိုတာ ရှိရမယ်။ အဲဒါကလည်း နိုင်မာကျစ်လျစ်ရမယ်”

“အကြောင်းပြချက် ဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မမှာ အကြောင်းပြချက်ရှိသလို၊ မေမေမှာလည်း ကျွန်မသူ့ကိုယူမှဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ရှိနေတယ်”

သော်ကဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပါဘူး။ မြားတံတွေထဲက စိတ်ကြိုက်ဖြစ်တဲ့မြားတစ်ချောင်းကို ရွေးထုတ်ယူလိုက်တယ်။
ထို့နောက် လေးကိုင်းမှာမြားတံကိုချိတ်ပြီး ပစ်မှတ်တစ်ခုကို ရှာနေခဲ့
သည်။ ပြီးတော့မှ တည်ငြိမ်တဲ့အသံဖြင့်....

“မိုးခ”

“ရှန် ...”

“မြားပစ်တတ်လား”

မိုးခအလွယ်တကူပဲ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ သော်ကက
ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ ပြောစရာရှိသောစကားများကိုပဲ ဆက်ပြော
နေလိုက်သည်။

“အရေးကြီးဆုံးက ပစ်မှတ်ပေါ့ဗျာ။ လေးနဲ့မြားနဲ့ရှိပြီး
ပစ်မှတ်မရှိဘူးဆိုရင် ရှေ့မှာမြင်ရတဲ့ကန်ထဲကို အလွယ်တစ်ကူပဲ
လွင့်ပစ်လိုက်တော့ နှမြောစရာမလိုဘူး”

“ပစ်မှတ်တွေပြီဆိုရင်ကော ...”

“ဒါဆို လုပ်ရမယ့်အရာ ရှိသွားပြီလေ။ ဆက်လုပ်ဖို့ပဲ
လိုတော့တယ်။ အယူအဆရဲရင့်ရမယ်။ တည်ငြိမ်စွာဆုံးဖြတ်ရမယ်။
ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ဆိုတာ အမြဲတမ်း ကိုယ့်လက်ထဲမှာပဲရှိတယ်”

“အင်း”

သော်ကရဲ့စကားတွေထဲမှာ အလေးအနက်ထားပြီး
စဉ်းစားရမည့်အကြောင်းအရာတွေ ရှိနေသည်ဟု မိုးခ ခံစားလိုက်ရ

သည်။ ထို့နောက် သော်ကတစ်ယောက် လေးနှင့်မြားကို မြေကြီးပေါ်သို့ အသာအယာချလိုက်ပြီးနောက် သူ၏အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

လက်ပြန်အနှုတ်တွင်ပါလာသည့် ပစ္စည်းလေးက သေတ္တာအသေးလေးတစ်လုံးဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သော်ကက သေတ္တာလေးကို မိုးခစိမ်း၏ မျက်နှာရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး စကားဆက်လာသည်။

“ကံကြမ္မာဆိုတာယုံလား....”

“ဘယ်လို ...”

ကံကြမ္မာက လူတွေကိုထိန်းချုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ အယုံအကြည်ရှိလားလို့ မေးကြည့်တာပါ။

“အော် ... အင်း”

“အဲဒီသေတ္တာလေးထဲမှာ မိုးခရဲ့ကံကြမ္မာရှိတယ်သိချင်လား”

“အင်း သိချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ စိတ်ပါတယ်ဆိုရင်လည်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

ဘာမှန်းမသေချာပေမယ့် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသဖြင့် မကြည့်တော့ပါဟု မပြောမိ။ မိမိရဲ့ကံကြမ္မာဆိုတာ ထိုသေတ္တာသေးသေးလေးထဲမှာ ဝင်ဆန့်နိုင်ပါ့မလား။ မယုံသော်လည်း သော်က၏မျက်နှာတွင် တည်ကြည်မှုအချို့ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဘာမှထပ်ပြီး

မမေးတော့ဘဲ သေတ္တာလေးကိုပဲ ဖွင့်ချလိုက်မိသည်။

သေတ္တာလေးထဲတွင်တွေ့ရသည်က စာရွက်လိပ်လေးတစ်ခုပင်။ သော်ကကိုကြည့်မိလိုက်တော့ ဖွင့်ဖတ်လိုက်ပါဟု မျက်လုံးများက ပြောနေသလိုရှိသည်။ စာရွက်လိပ်လေးကို ဖြေးညှင်းစွာ ဖွင့်ဟလိုက်သည်။ အထဲတွင်ရေးထားသည်က.....

သင်၏ ကံကြမ္မာသည်

သင့်လက်ထဲတွင်သာရှိစေသည်။

နှလုံးသား၏ တောင်းဆိုမှုဖြင့်ပင်

သင့်ကြမ္မာကို သင်ပိုင်စေ၏။

အတိအကျကို နားမလည်သော်လည်း သော်ကပြောခဲ့သော စကားများနှင့် ထိုစာရွက်လေးကို ဆက်စပ်တွေးကာ အနည်းငယ်စဉ်းစားမိသွားသည်။ သော်က,က

“အခု မိုးခစိမ်းကို ကျွန်တော် အဲဒီစာရွက်လေးပေးလိုက်ပြီ။ သိမ်းချင်လည်းသိမ်းထား။ လွှင့်ပစ်ချင်တယ်ဆိုလည်း လွှင့်ပစ်လိုက်ပါ။ မိုးခစိမ်းသဘောပဲ”

စကားဆုံးသွားတော့ သော်က,က မြေပြင်ပေါ်တွင်ချကာ ထားသော လေးနှင့်မြားကိုပြန်ကောက်ကာ ယခင်ချိန်ခဲ့သောပစ်မှတ်ဆီသို့ ပြန်ချိန်လိုက်၏။ သေချာချိန်ပြီးသည့်နောက်တွင် စကားတစ်ခွန်းကို ဆက်ပြောချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ပစ်မှတ်ကို ကျွန်တော်ထိအောင်ပစ်နိုင်
မှာပါ”

ထို့နောက် မြားတံသည် လေကိုခွဲထွက်ကာ သခင်ခိုင်းစေ
ရာကိုလုပ်သည့်အလား ကမ်းစပ်အကျော်လေးတွင်ဖြစ်နေသော
ကျွန်းပေါ်မှသစ်ပင်ဆီသို့ တစ်ရှိန်တိုးကာ အသံပေး၍ ပြေးထွက်သွား
လေသည်။

သတိရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် မိုးခစိမ်းရှိ
မနေတော့ပေ။ သူ့အစားနေရစ်ခဲ့သူက သူ၏ကြမ္မာအပိုင်းအစလေးပင်။
သော်က တစ်ချက်ပြီးလိုက်ကာ သူမ၏ကြမ္မာအပိုင်းအစလေးကို
နှင်းချေပစ်လိုက်သည်။

အိမ်အပြန်လမ်းတွင် မိုးခတစ်ယောက် အတွေးများစွာစီ
လျက်ရှိနေသည်။ သော်ကပြောချင်သည်က ဒီကိစ္စအားလုံး အဆင်ပြေ
စွာ ပြီးဆုံးစေမည်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ သော်ကလုပ်နိုင်လိမ့်မည်
ဟု မိုးခယုံကြည်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးခအနည်းငယ်တော့ စိတ်အေး
သွားခဲ့တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

‘ကံကြမ္မာအားလုံးက

ကိုယ့်လက်ထဲမှာပဲ ရှိကြတာတဲ့လား’။

ဒါဆို သူတို့ကရာ သူတို့ရဲ့ကံကြမ္မာကို သူတို့မဖွင့်ကြ
ဘူးပေါ့။

ဒါဆို....ဒါဆို သူတို့သုံးယောက်က သူတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာကို

ချုပ်ကိုိုင်ထားနိုင်ကြတဲ့ လူတွေပေါ့။

ကားလေးတစ်စင်းကတော့ ညဉ့်ရိပ်၏ လေပြေကြားထဲတွင်
တဖျပ်ဖျပ်ပြေးလွှားလျက်ရှိပေသည်။

အရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့၊
ရင်ကော့ထားမိကာမှ
ကြမ္မာက
အနောက်ကဝင်ဆောင့်တယ်။

အပိုင်း(၁၂)

“ကိုဖေကြီးမောင် သောက်စမ်းပါဗျာ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မင်္ဂလာသတင်းအတွက်။ လုပ်..လုပ် များများသောက်။ အစ်ကိုကြီးအတွက် မိန်းမတစ်ယောက်ရဖို့ဆိုတာ အတော်ခဲယဉ်းတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဟုတ်တယ် မလား မင်းဒင်ရ ...”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့.....အုပ်စိုးရ။ သူ့အဖေမှ မပေးစားရင် ဒီရုပ်ကို ခွေးမတောင် ဓာတ်တိုင်လို့ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟမ်... မင်းရဲ့ငါ့ကိုရောရေကြတာရား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင်..အုပ်စိုးရဲ့ ဦးလေးအကြောင်းကို ပြောနေတာပါ။ သောက်သက်ကြီး ကြီးနေမှ သောက်ရှက်မရှိပဲ ကောင်မလေး ချောချောလေးကိုယူဖို့ ကြံစည်နေတယ်ဗျာ။ အနည်းဆုံး အစ်ကိုကြီးလောက်ပဲရှိဦးဗျာ။ ခွေးကတော့ ဓါတ်တိုင်ထင်ပြီး သေးလှည့်ပန်းမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်မှလား”

“အေးရေ.... ဟုတ်ရာပဲ”

“ဒါဆို..ဆက်သောက်ဗျာ။ ရော ... ဒါက ကျွန်တော်မင်းဒင်

က အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုကြီးကောင်မလေး မိုးခစိမ်းအတွက် ဂုဏ်ပြု
တာ။

“အေးဝေး....ကောင်းရယ် ကောင်းရယ်”

“သောက်ရယ်ကွာ။ သောက်ရယ်”

“လုပ်.....”

“အုပ်စိုး ...”

“ဘာလဲ....”

“မင်းဘီယာထဲကို အရက်ရောလိုက်တာများ သွားလားလို့.”

“ဟုတ်လား....”

“အေး...”

“မှောင်နေတာကိုးကွ မြင်မှမမြင်ရတာ”

“တိုက်တာက တိုက်ပါ။ ငါတို့ကိစ္စမအောင်မြင်ဘဲနဲ့ အမူး
လွန်ပြီးအိပ်သွားရင် အကျိုးမရှိဘူး”

“အေးကွာ... ဒါဆိုလည်း ဘီယာမထည့်တော့ဘူး။
အရက်တွေကြီးပဲ ထည့်လိုက်တော့မယ်”

“အေး

နှစ်ယောက်သား တိုးတိုးလေး ကြံစည်နေချိန်တွင်
ဖေကြီးမောင်တစ်ယောက် အသံရွဲ့ကြီးနှင့် အုပ်စိုးတို့နှစ်ယောက်ကို
လှမ်းပြောသည်။

“ညီရေးတို့.ရေ ... အတိုကြီးမူးရေပြီကွာ”

“ဒါနောက်ရုံးပဲတွာ ... နော်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...အကိုကြီး...”

“အုပ်စိုး မချန်ထားနဲ့တော့ အကုန်သာ ထည့်တိုက်လိုက်
တော့”

“အေး...ထည့်ပြီးပြီ။ ဒါနဲ့မင်းဒင် မင်းခေါ်ထားတဲ့ဟာလေးကို
သွားခေါ်လိုက်။ ငါဒီနေ့ကြီးကိုတိုက်ထားလိုက်မယ်။ စာရွက်စာတမ်း
တွေပါ တစ်ခါတည်းပြင်ပြီး ယူလာလိုက်လေ။”

“အေးပါကွာ....မင်းကလည်း”

“ဒါဆို ငါသွားခေါ်ပြီနော်။ စိတ်ချမယ်နော်”

“အေးအေး သွားသွား”

မင်းဒင်ထွက်သွားပြီးနောက် အုပ်စိုးတစ်ယောက်ဖေကြီးမောင်
လက်ထဲသို့ နောက်ဆုံးလက်ကျန် အရက်ခွက်ကိုထည့်ပေးလိုက်တော့
သည်။ နောက်ဆုံးခွက်ကိုသောက်ပြီးတဲ့ချိန်မှာ ဖေကြီးမောင်ရဲ့ ဦးခေါင်း
ဟာလည်း ပြန်လည်မထောင်လာနိုင်တော့ပါဘူး။

“ဟေ့ကောင်...အုပ်စိုး ဟိုကောင်ကြီးမူးသွားပြီလား”

“အေး...ဒိုးသွားပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ဒီကောင်ကြီးကိုမကြစို့ ကောင်မလေးက
အထဲရောက်နေပြီ”

“အား...”

“တော်တော်စီးတဲ့ကောင်ကြီးကွာ။ ဝက်လိုမျိုးကောင်ပဲကွာ

ရှိမှာပေါ့”

အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ မင်းဒင်က အသံလှမ်းပေး
လိုက်သည်။

“မိုးခရေ...ကိုဖေကြီးမောင်ကိုထားခဲ့ပြီကွာ”

မိုးခဆိုသောအသံကြောင့် မူးနေရာမှ ခေါင်းထောင်လာသော
ဖေကြီးမောင်ကအသံရွံ့ကြီးဖြင့်

“ဝိုးတွကြီး...”

“ဝိုးတွလေး.....”

ထိုစဉ် အကွက်ကောင်းကိုစောင့်နေသောမင်းဒင်က
“အကိုကြီး မိုးခစိမ်းကို တကယ်လက်ထပ်မှာလား”

“ဝေး...ဝုတ်တယ်”

“ဝုတ်ရင်...ဝုတ်ဝပ်ဝိုး.....”

“အမ်”

“ဟုတ်ရင်လက်မှတ်ထိုးလို့ ပြောတာ.....ရော့ရော့ ဒီနေရာ
လေးမှာ လက်မှတ်ထိုး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဖေကြီးမောင်တစ်ယောက် မင်းဒင်ပေး
သော စာရွက်ပေါ်တွင်လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

“လစ်ရအောင်...”

“အေး.....ခဏလေး” မင်းဒင်တစ်ယောက် ကောင်မလေး
နားသို့ ကပ်သွားလိုက်ပြီး စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်သည်။ ထိုစကား

ကိုသာ ဖေကြီးမောင်သာကြားလိုက်ရမည်ဆိုလျှင်.....

“မိုးမေ... ဒီလူကြီးကချမ်းသာတယ်။ နင်လည်း ဒီအလုပ်
မလုပ်စားနဲ့တော့။ လင်မှတ်မှတ်သားမှတ်မှတ်ပေါင်း။ ရော့ ဒီစာချုပ်ကို
သိမ်းထားလိုက်။ မပျောက်စေနဲ့。”

“ဟုတ်ကဲ့.....ကိုမင်းဒင်”

ကိစ္စတွေအားလုံးပြီးသွားသောကြောင့် မင်းဒင်ရောအုပ်စိုးပါ
သော်က၏အိမ်သို့ အပြေးအလွှားလာခဲ့ကြသည်။ သို့သော်
အိမ်ရောက်တော့ သော်က၏အမေက ဆီးပြောသည်။

သော်ကတစ်ယောက် သူ့ဦးလေးနှင့် နယ်ကိုလိုက်သွား
သည်။

သော်က၏ဦးလေးသည် မူးယစ်မှ အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်
ကာ တရားခံဖမ်းရန် တာဝန်နှင့်သွားခြင်းဖြစ်ပြီး သော်ကတစ်ယောက်
သူလည်းဖမ်းချင်သည်ဟုဆိုကာ အတင်းလိုက်သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း
သိရသည်။

“ဒီကောင်ကလည်း... ငါတို့ကိုခိုင်းစားပြီး အရေးထဲ
လူဆိုးသွားဖမ်းနေသေးတယ်”

“အေးလေ ဘာတွေလုပ်မှန်းလည်းမသိဘူး။ မထူးတော့ဘူး
အခုမှတော့ ဒီကောင်ပြန်လာအောင်စောင့်ပြီး ငါတို့အကျိုးအကြောင်း
ပြောရုံပဲရှိတော့တာပေါ့”

“မိုးစစ်မီးကို သွားပြောပြဦးမလား... အုပ်စိုး”

“ပြောမနေတော့ဘူးလေ။ သောက်လာမှပဲ တိုင်ပင်ပြီးတော့ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆုံးဖြတ်ပြီး မိုးခစိမ်းကိုပြောသင့်ရင်လည်း ပြောပြ လိုက်မှာပေါ့”

“ပြီးရောကွာ...အဲဒါဆိုလည်းမင်းသဘောပဲ။ အခုတော့ ငါတော်တော်လေးကို ရေချိုးချင်နေပြီ”

“အေးအေး... ငါလည်းအတူတူပဲ...လစ်ပြီကွာ။ ဟိုကောင် သောက်ပြန်ရောက်မှပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့မယ်”

နေဝင်သွားခဲ့ပြီ။
 အပြစ်များအားလုံး
 ဤအသူရိန်ဖြင့်ပင်
 ကွယ်ပျောက်ခဲ့စေသတည်း။

အပိုင်း(၁၃)

ရှင်

.....

ဪ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဟုတ်ကဲ့ပါ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

.....

ဪ...

ကြာခဲ့ပါပြီ။ အဲဒါတွေက

.....

ဟုတ်ကဲ့ပါ...

ကျွန်မလာမတွေ့တော့ပါဘူး။

.....

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲဆိုတာကို ဒေါ်ခိမ်းမြင့်မော် စဉ်းစားလို့
ကို မရတော့ပါ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်လေးဆယ်လောက်တုန်းက

အကြောင်းများ၊ အရာအားလုံးသည် သူမအတွက် အပြစ်ကြီးတစ်ခုလို ကပ်ပါလာခဲ့ပြီး သမီးလေး၏ အနာဂတ်ကိုပါ ချုပ်ကိုင်ထားချင်း ကြောင့် နေ့ရောညပါ စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်” တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်တော့မှ တွေးနေသောစိတ်တို့ လက်ရှိကိုပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ဘာကိစ္စလဲမသိဘူး”

“ဒေါ်စိမ်းမြင့်မော်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဪ...ကျွန်မပါပဲ”

“ဒါဆို... ဒီမှာလက်မှတ်ထိုးပြီး ပါဆယ်ထုတ်လေး လက်ခံပေးပါ”

“ဘယ်သူပို့တာလဲ မသိဘူး”

“ပို့တဲ့လူရဲ့နာမည်တော့ မတတ်ထားဘူး။တံဆိပ်ခေါင်းပါလို့ လာပို့ပေးရတာပါ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲနော်”

စဉ်ခန်းထဲတွင် ဒေါ်စိမ်းမြင့်မော်တစ်ယောက် မည်သူပေးသွားမှန်းမသိသော ပါဆယ်ထုတ်လေးကို ကိုင်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဖွင့်ကြည့်မှသိရမှာပဲဟု သဘောထားပြီး ဖွင့်ကြည့်မိတော့ အထဲတွင်တွေ့ရသည်က သေတ္တာလေးတစ်လုံးပင်ဖြစ်သည်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် စာလိပ်လေးတစ်လိပ်ကို

တွေ့ရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် စာလိပ်လေးကိုဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့
အထဲတွင်ရေးထားသည်က.....

“ဤစာသည် သင်၏ကြမ္မာဖြစ်ခဲ့သည်
ယခင်ကဖြစ်ခဲ့ဖူးသောအရာအားလုံးကို
သင်ဒီစာဖတ်ပြီးချိန်တွင် ဒီစာဖြင့်အတူ
ဖျောက်ဖျက်ခြင်းဖြင့် သင်၏ဝန်းကျင်အားအေးမြစေမည်”

(ဇာတ်သိမ်း-၁)

“မေမေရေ.....ဘယ်သူ့ဆီကဖုန်းလဲ”

“ဪ...မေမေအသိဆီကဖုန်းပါ။ သမီးခဏလောက်
ထိုင်ပါဦး။ မေမေ သမီးကိုပြောစရာရှိလို့。”

“ဟုတ်.....”

“မေမေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါသမီးရယ်... မေမေ သမီးအပေါ်မတရား
ခဲ့ဘူး။ မေမေရဲ့အတိတ်ကလုပ်ရပ်တွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေက သမီး
အပေါ်မှာ ပုံချလိုက်သလိုဖြစ်ခဲ့တယ်”

“မေမေရယ်.....”

“ဒါပေမယ့်... မေမေဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီသမီး။ သမီးကို
ဦးအံ့မောင်ရဲ့ သားနဲ့ မပေးစားတော့ဘူး။

(ဇာတ်သိမ်း-၂)

“ဟဲ့...ဖူး ငါ့ဆီကိုလာခဲ့ဦး”

“အရေးကြီးပြန်ပြီလား”

“အေး... ဒီတစ်ခေါက်က ခါတိုင်းတွေထက်ကို ပိုပြီး
အရေးကြီးတယ်ဟ”

“ဟုတ်လား....”

“အေး... မေမေကပြောတယ်။ ဖေကြီးမောင်နဲ့ကိစ္စ
ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီတဲ့”

“ဟာ....ဒါဆို”

“ဟားဟားဟား”

“ငါလာပြီ...မှီးခရေ”

“ငါအခုလာပြီ”

“မေမေရေ

သမီးနဲ့ဖူးနဲ့ အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေးအေး သမီးလေး။

မကြာစေနဲ့နော်။

ညနေစာကို ဖူးရော၊သမီးရော

အိမ်မှာပဲစား”

(ဇာတ်သိမ်း-၃)

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မလေးတို့လာရင် ဒီစာလေးပေးပေးပါဆိုပြီး
ပြောသွားတယ်ခင်ဗျ”

စံပယ်ဖူးက “ဖွင့်ဖတ်လိုက်လေ”လို့ ပြောလာတာကြောင့်
သူတို့သုံးယောက်ထားခဲ့သောစာကို ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။
အထဲတွင်ရေးထားသည်က

“မိုးခစိမ်းနှင့်စံပယ်ဖူး

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ခရီးတစ်ခုကို အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု
နှင့် ထွက်သွားပါပြီ။ ပြန်လာချင်မှလည်း ပြန်လာတော့မည်။ဒီစာရွက်
ကို ဖတ်ပြီးသွားရင် ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့အရာအားလုံးက ဒီစာရွက်နှင့်အတူ
လုံးချောခံရပါပြီ။

ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ။

သော်က၊မင်းဒင်၊အုပ်စိုး

(ဇာတ်သိမ်း-၄)

“ဟေ့ကောင်...ဒါဆို ဦးအံမောင်ဆိုတဲ့ငနဲကြီးက လူဆိုး
ခေါင်းဆောင်ကြီးပေါ့”

“အင်း...အစကငါလည်းမသိဘူး။ ငါ့ဦးလေးနဲ့ ငါ့အဖေနဲ့
ပြောနေသံကြားမှသိတာ”

“အဲဒါနဲ့.....”

“ငါလည်းပူစာပြီး အတင်းမရရအောင် လိုက်သွားတာပေါ့။
ဟိုကိုရောက်တော့မှသိရတာပါ။ ဖေကြီးမောင်က ဦးအံမောင်ရဲ့
ဒုတိယစနီးက မွေးတဲ့သားဆိုတာ”

“ဒါဆို ဒီလူကြီးက မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ပေါ့”

“အေးပေါ့”

“အရင်မိန်းမက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

မင်းဒင်၏အမေးစကားအဆုံးမှာ သော်ကက ပန်းတွန့်ပြ
လိုက်ရင်း

“ဒါတော့ ငါလည်းဘယ်သိမှာလည်း...”

အိပ်မက်တစ်ခုပါပဲ။

ငါ့လက်ယာနဲ့
ထိတွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။

ကံကြမ္မာဆိုတာ
ပြီးဆုံးသွားတဲ့
ငါ့လက်ဝဲဘက်က
အပိုင်းအစ
တစ်ခုလို.....

ဇာတ်သိမ်းခန်း

“ဒေါ်ခံပယ်ဖူး ... ရှင့်ကလေးတွေ အရမ်းဆော့တာပဲ”

“သားတို့.ရေ... မင်းတို့.ရဲ့အဒေါ်အပျိုကြီး စိတ်တိုနေပြီ။
အရိုက်မခံချင်ငြိမ်ငြိမ်နေကြ”

“တီလေး”

“ဘာတုန်း ...”

“သားကို ဒါလေးပေး....”

“ဟင်..တေဇာ သားလေး ဒီသေတ္တာလေးကို ဘယ်ကရ
လာတာလဲ”

“ဘွားဘွား အခန်းထဲက...”

“ဟင်... မိုးခဘာဖြစ်တာလဲ”

မိုးခစိမ်း၏ခေါင်းထဲတွင် အားလုံးက တွက်ရခက်သောပစ္စာ
လိုပင်။ မည်သို့ပင်စဉ်းစာသော်လည်း ဆက်စပ်တွေး၍ကို မရနိုင်ပေ။
သော်က၏ သေတ္တာလေးက မည်သို့ကြောင့် မေမေအခန်းထဲသို့
ရောက်နေရသနည်း။

“ဟဲ့..မိုးခ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ...”

“ဪ ... ဟင်အင်း... နင့်ကလေးတွေကြည့်ပြီး ငါ
လင်မရှာမိတာ မှန်လိုက်လေခြင်းဆိုပြီး စဉ်းစားနေတာ”

“ဟားဟားဟား”

၁၂၆ ညာဘက်လက်နှင့်ထိတွေ့ခဲ့ဖူးသော ဘယ်ဘက်လက်ထဲကအိပ်မက်
“မင်းဒင် ငါတို့အသက်တွေတောင် သုံးဆယ်နားကပ်တော့
မယ်”

“အသက်သာကြီးလာတာပါ အုပ်စိုးရာ.. မင်းရဲ့ညဏ်ရည်
ကတော့ ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ”

“သော်က...ဘာပြောတာတုန်း။

“ထပ်ကြားချင်လား...”

“အေး.....

“လူကောင်သာထွားလာတာ အသိညဏ်ဖွံ့ဖြိုးမှု ထွားမလာ
ဘူးလို့ပြောတာဟ။ ရှင်းပြီ.....”

“ဝုန်း.....”

အလစ်ဝင်ပြီးအလုံးခံရသောကြောင့် သော်ကတစ်ယောက်
အုပ်စိုး၏အောက်မှာ မရွံ့မလှခံနေရလေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို
ကြည့်ရင် မင်းဒင်က....

“ဟေ့ကောင်တွေ...ဟိုဘက်မှာကျောက်ခဲပေါတယ်”

“ဟားဟားဟား”

“ငါဆိုတဲ့ကောင်က အမှန်တရားအတွက်ဆို.....

”

.....

လင်းမြတ်ဝေမွန်

၂၃.၁.၀၉